هفته نامهٔ
مجاهد
وآنان که در راه ما با جان و مال جهاد کردند محققاً ایشان را به مسیر
هدایت می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

د نیکمرغه کوچنی

اختر په مناسبت پیغام

۲مخ

ویژهٔ عید و هفتهٔ شهید

۱۵ سنبله ۱۳۸۹   ۲۷ رمضان المبارک ۱۴۳۱ - 6 september 2010

عید سعید فطر، سالگرد شهادت قهرمان ملی و هفتهٔ شهید گرامی باد

باید از کارنامه های مسعود بزرگ، تجلیل و بزرگداشت به عمل آید

ص۴

قهرمان ملی کشور را برای سروده های لسان الغیب حافظ که نسبی [illegible] خاصی بود، او در کلیه اوقات فراغت اشعار حافظ را بر می خواند و از آن جمله سرودهٔ زیر را ورد زبان ساخته بود و حتی شبی که فردایش به لقاء الله می پیوست، در جمع دوستان چنین زمزمه می کرد:

حجاب چهـــــرهٔ جــــان می‌شود غبار تنم
خوشا دمی که از آن چهره پرده برفکنم
چنین قفس نه سزای چو من خوش الحانیست
روم به گلشن رضوان که مرغ آن چمنم
عیان نشـــد که چـــرا آمدم کجا رفتم
دریغ و درد کــــه غافل ز کار خویشتنم
چگونه طـــوف کنم در فضای عالم قدس
که در ســراچه ترکیـب تختـــه بند تنم
اگــر ز خون دلــم بوی شـــوق می‌آید
عجب مـــدار که همـــدرد نافــه ختنم
طـــراز پیرهن زرکشم مبین چون شمع
کــه ســوزهاست نهانـــی درون پیرهنم
بیا و هســـتی حافظ ز پیش او بردار
که با وجود تو کس نشنود ز من که منم

مسعود قهرمان ملی و آزادگی (تاریخ سخن می گوید)

ص۳

مسعود و اندیشهٔ حوزهٔ تمدنی

ص۲

رمضان می رود و عید است در راه!

ص۹

شهید احمدشاه مسعود:

آرزو دارم روزی فرا رسد که دوباره به دانشگاه برگردم و درس هایم را تمام کنم

ص۱۱

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

مؤسس: استاد برهان الدین ربانی

سال تأسیس: ۱۳۵۷ خورشیدی

ناشر: دفتر فرهنگی

زیر نظر هیأت تحریر

آدرس: کابل، چوک دهمزنگ به استقامت سرک دارالامان، دست چپ برسیده به هوتل کابل شاهین

شمارهٔ تلفن: ۰۷۰۰۲۸۵۱۳۹

Website: www.mujahedweekly.com

E-mail: Mujahid1357@Yahoo. com

سرمقاله

د شهید اوه نۍ

د افغانستان خاوره د پاکو شهیدانو خاوره ده. زمونږ پلرونه اونیکونه د خپلی خاوری د ساتنی لپاره او د پردیو د تیری په خلاف سربښندنی کړیدی. افغانان په تیرو دوو پیړیوکی د انگریزی ښکیلاکی او روسی ښکیلاک پرخلاف جنگیدلی او دوی هیواد باتورو شازلمو د ایمان. ننگ. غیرت او خپلواکی د گرونوته وردانگلی اوله دښمن سرد په میړانه ډغری وهلی دي.

د ثور له کرغیړنی کودتا څخه وروسته چی زمونږ پر هیواد باندی د پردیو گوډاگیان مسلط شوی او یو گوندی او ډیکتاتوری او د بشری حقونو ضد نظام واکمن شو. تو نه یواځی دا چی د دی خاوری مسلمان او آزاد هیوادوال د جابر او بیرحمه نظام پر خلاف پاځیدل او د ایمان. شرف او مړانی مورچلونو ته ودانگل او یو شمیریی د شهادت مقام ته ورسیدل، بلکی د داوود خان له ډیکتاتوری نه کمونستانوته په میراث رسیدلی بندیان. هم په زندان کی د دی ظالمو او بیرحمو جلادانو په لاس. جوپه په جوپه شهیدان کړای شوي.

د افغانستان تاریخ او ددي خاوری بچیان به هیڅکله دا بشری ضد جنایتونه هیرنکړی.

همدارنگه د افغانستان او د اسلامی نړی نوموړی اتل او د جهاد او مقاومت بریالی مخکښ (احمد شاه مسعود) نه کاله یخوا د ترهگرو له خوا په شهادت ورسید.

د مسعود موخه او آرمان د افغانستان د مجاهدینو آرمان و مسعود د خدای په لاره کی او د لوی الله د نوم د اوچت ساتلو په موخه مبارزه کوله. مسعود نه یواځی د کمونستانو او شوروی یرغلگرو پر خلاف د جهاد د سنگر یو اتل قوماندان و بلکی د دی خاوری د اوسید ونکو د آزادی او خپلواکی لپاره هم مبارزه کوله.

د مسعود او نورو مجاهدینو مبارزه یواځی د کفر پرخلاف نه وه بلکی د آزادی او بشری حقونو لپاره هم وه. مسعود به ویل چی باید اجازه ورنکړو چی اسلام او مسلمان په نوم. څوک را باندی یرغلی وکړی او زمونږ بشری حقونه تر پښولاندی کړی.

مسعود د اسلامی دولت له وسله والو مخالفینو سره او د هغوی له اصولو او شعارونو سره تر ډیره حده همغږي و. مسعود د اسلامی شریعت له نفاذ سره او د اسلامی اردو له جوړولو سره. او همدا رنگه له بی وسلی کولو سره موافق و. باید په دی هیواد کی چی د اسلام او د خدای د دین لپاره په سلهاو زرو شهیدان ورکړی شوی دي. اسلامی شریعت نافذ شی او باید ټولی ډلی بی وسلی کړای شی او یواځی اسلامي اردو او د اسلامی دولت وسله وال ځواکونه موجود دي او خان خانی ختم کړای شی او مرکزی اداره را منځ ته شی او ټولی دلی د وروړولی. اعتماد او باور په فضاکی سره ژوند ولری او دی هیواد د پرمختگ او د هیوادوالو د هوسایی لپاره گډ کار وکړی او...

مسعود هیڅکله د مخالفینو له شرعی غوښتنو سره مخالفت نه درلود. بلکی د زور زیاتی او د پردیو له باداری څخه کرکه لره او د هغوی واکداری ته غاړه نه ایښوده.

د مسعود او د نورو شهیدانو د آرمانونو د تحقق لپاره کار. زیار او مبارزی ته اوس هم اړتیا شته. ټول مجاهدین او د دی خاوری بادرده او با احساسه بچیان باید د آزادی او بشپړ خپلواکی لپاره نه ستړی کیدونکی هلی خلی وکړی او هغو هڅو ملاتړ شی کوم چی زمونږ هیواد لپاره د سولی او آرامی زیری ولري

باید ټولی شرعی او معقولی غوښتنی که له هر اړخ نه وي ومنل شی او ټول افغانان د خپل هیواد د اسلامی تشخص د ساتنی او اسلامی شریعت د پلی کیدو لپاره مبارزه وکړی او پری نږدی چی جنگ او جگړه دوام پیداکړی او د سولی لپاره او د مسئلی د سوله ایزی حل د موند لویه موخه. ټول سره لاسونه ورکړی او په دی توگه هیواد والوته د سولی او امن پیغام ورسوي.

د شهیدانو ارواته دی سلام دي.

مسعود و اندیشهٔ حوزهٔ تمدنی

سید عنایت الله شاداب / استاد دانشگاه کابل

هفتهٔ یادوارهٔ شهادت قهرمان ملی کشور، شهید احمدشاه مسعود، هفتهٔ تداعی خاطره ها، هفتهٔ احساس فقدان عزم و تصمیم سرنوشت ساز در این برههٔ خاص از تاریخ مردم این سرزمین بوده که افق های نامعلوم را در برابر آیندهٔ این مرزوبوم « ماسه ها و حماسه ها» گشوده است.

بدین مناسبت بایسته می نماید تا هرکس که مدتی را با قهرمان ملی سپری کرده است اگر خاطره ای در صفحهٔ ذهن خود از آن دارد، بنویسد و تا زمینه ای باشد برای چهره نگاری تمام عیاری از مسعود و کار و پیکار و ذهن و ضمیر و نحوهٔ نگرش او در پیوند به آینده های دور و نزدیک حوزهٔ تمدنی ای که زندگی مادی و معنوی ما بدان گره خورده است.

بر بنیاد همچو یک بینش، خواستم خاطره ای را که از وی در سال ۱۳۷۶ هـ ش در درهٔ کیان داشتم، در اختیار علاقمندان بگذارم.

بعد از سقوط طیارهٔ حامل عبدالرحیم غفورزی نخست وزیر حکومت مجاهدین در دوران مقاومت، من با تعدادی از برادران از تالقان مرکز ولایت تخار برای شرکت در مراسم جنازهٔ شهدای سانحهٔ هوائی روانه ولایت بلخ شدیم. بعد از سپری نمودن چند هفته در مزارشریف، حوادثی در آنجا رونما شد که باعث گردید شماری از رجال مهم دولتی در رأس استاد ربانی رئیس دولت، آقای قانونی، جنرال عبدالملک و ... مزار شریف را ترک گفته و از طریق هلیکوپر روانهٔ شبرغان مرکز ولایت جوزجان شدیم. بعد از چند روز با وقوع حوادث مشابه حوادث مزارشریف، در جوزجان، روانهٔ فاریاب شدیم.

در فاریاب شائعات زیادی پخش گردید که گویا جنرال عبدالملک در پی معاملهٔ دیگری با طالبان بوده، می خواهد داستان اسماعیل خان را در ارتباط با رئیس جبههٔ متحد تکرار کند و چنین شائعاتی در سائر مناطق مقاومت از جمله تخار، پنجشیر و بدخشان پخش گردیده و منجر به آن شد که فرماندهٔ مقاومت، مسعود دست اندر کار برنامهٔ انتقال استاد از فاریاب شود.

با فرود آمدن یک فروند طیارهٔ N32 همهٔ ما به شمول جنرال عبدالملک از طریق کولاب تاجیکستان وارد درهٔ کیان (منطقه منصور نادری) شدیم...

و شهید مسعود فرمانده مقاومت هم وارد درهٔ کیان شده، ضمن مجالس، تصامیمی در ارتباط به پیش برد مقاومت اتخاذ گردید.

در درهٔ کیان صبح هنگام بعد از ادای نماز بامداد، زمانی که در سیب باغ های مربوط به آقای نادری و پایان تپهٔ آشیان عقاب از هوای صاف صبح هنگام استفاده می کردم در این وقت بود که شهید مسعود با دریشی مخصوص خود یکه و تنها وارد آن محوطه گردیده و بعد از صبح بخیر، بالای یکی از تخت هایی که برای مهمانان تهیه گردیده بود، نشستیم.

بعد از تبادل حرف هایی از این طرف و آن طرف که با خوشگوئی هایی همراه بود، وارد مطلبی در ارتباط به اهمیت استراتیژیکی آن منطقه شده و سپس دامنهٔ صحبت وسیع تر شده و وارد حوزهٔ تمدنی شدیم که کشور ماهم بخشی از آن به حساب می رود.

آخرین حرف های شهید مسعود در ارتباط به موضوع یادشده آن بود که در این برهه ای از تاریخ که اولویت مبارزاتی ما را دفاع از میهن در برابر متجاوزان تشکیل می دهد، نباید اندیشهٔ مربوط به حوزهٔ تمدنی خویش را از یاد ببریم که یگانه عامل تداوم حیات تاریخی ما در دراز مدت، در حیات همین اندیشه مضمر است. سپس نقشه ای را که در ذهن خود از این حوزهٔ تمدنی داشت بازگو نموده و کار در این زمینه را وجیبهٔ جنبش هایی وانمود ساخت که نسبت این حوزه در دراز مدت می اندیشند.

د نیکمرغه کوچنی اختر په مناسبت پیغام

بسم الله الرحمن الرحیم

د افغانستان اسلامی جمعیت. د نیمکرغه او بختور کوچنی اختر در راسیدو له کبله د افغانستان تولو مسلمانو وگړو او د نړی مسلمانانوته د زړه له کومی مبارکی وایی.

خدای دی وکړی چی د مبارک رمضان د میاشتی روژه او عبادتونه د لوی الله د قبول او دهغه د رضا موجب گرځیدلی وي

روژه د لوی پروردگار امر او لارښوونه او زمونږ د زړونو د پاکوالی او د صالحو اعمالو د زیاتوالی لپاره د لوی ځښتن له خوا مقرر شوی وخت او زمینه ده.

خدای دی وکړی چی د روژی په مبارکه میاشت کی مو د نیازمنو خویندو او ورونو مرسته او لاس نیوی کړی وي په تیره بیا د هغو بی وسه کسانو کوم چی سیلاو ځپلی دی او د هغوی ځانی، کور او مال ته زیان رسیدلی دي

مونږ د ټولو مسلمانانو او انسانانو سره خواخوږی لرو او د خپلو هیوادوالو او د گاونډی هیواد پاکستان سیلاو ځپلو سره چی روژی په مبارکه میاشت کی له هر اړخیزو ستونزو سره لاس او گریوان و، کلکه او ژوره خواږي او پیوستون لرو.

لوی الله دی دوی ټولوته زغم او صبر په نصیب کاندی او په دنیا او آخرت کی دوی ته اجرونه ورکړي.

مونږ باید د اختر په شپو او ورځو کي دوي هیر نکړو او د تاوان په حد کي له دوي سره مرسته او لاس نیوی وکړو زمونږ هیواد په ټوله ایزه توگه جگړه ځپلی هیواد دی* و په رمضان کی هم د جگړی او چاودنی شاهدان و نو لازمه ده چی د وارړی خواوی او په تیره د ولس مخور او دینی علما په تینگه میدان ته شی او د روغی لپاره یوه لاره ولټوي.

لوی الله ته د نیاز او خواست لاسونه او چتوو، چی مونږ ته د سولی په راوستلوکی توفیق را په برخه کړی او زمونږ هیواد په ربښتینی توگه یو آزاد او خپلواک هیواد شی او هوسایی او نیکمرغی زمونږ د خلکو په برخه شي.

کوچنی اختر ټولوته دی مبارک وي.

د افغانستان د اسلامی جمعیت

دارالانشاء

مسعود قهرمان ملی و آزادگی

(تاریخ سخن می گوید)

داکتر شمس الحق آریانفر

احمد شاه مسعود به تاریخ پیوسته است. اینک اسناد تاریخ، کارنامهٔ روشن و شهادت ناظران،

نشان می دهد که مسعود آزاده ترین مرد و قهرمان تاریخ معاصر نه تنها افغانستان که منطقه و جهان است.

تحولات افغانستان و تحمیل رنج های طاقت فرسا برگردهٔ ملت مظلوم و مقاوم این خطه، در پیوند با مداخلات کشورهای جهان و منطقه به ویژه: شوروی، امریکا، پاکستان، ایران و ازبکستان در مقاطع مختلف دگرگونی های این خاک، هستی یافته است.

احمد شاه مسعود به عنوان مرکزی ترین چهره در روند تحولات این کشور، همیشه در محراق توجهٔ دوست و دشمن قرار داشته است. شماری او را فاتح جنگ سرد، برتر از ناپلیون، چریک آزادی، شیرپنجشیر، عقاب هندوکش، وغیره گفتند و عده یی هم اتهام هایی به او بستند.

اما ملت افغانستان و تاریخ زندهٔ این کشور به گونهٔ هستند و انکار ناپذیر شاهد است که احمد شاه مسعود آزاده ترین و غیر وابسته ترین چهرهٔتاریخ منطقه و جهان درقرن ۲۰ است. در این سده سیماهای مهم و تحول آفرینی در تاریخ بوده است . اما شاهد هستیم که همه به گونه یی بیک طرف و یا جناح وابسته بوده ، از آن طریق حمایت شده، به یمن نیروی آن ها عمل کرده و تا اخیر از حمایت ها بهره ورمانده اند.

مسعود یگانه مبارزی

بود که کشور ها و قدرت ها با درنظرداشت منافع خود با او دوست و یا دشمن می شدند، ولی موقف او که بر مدار اسلام، آزادی، منافع ملی و تمامیت ارضی افغانستان قرار داشت، همیشه ثابت بود و بدون تغییر و تزلزل.

مسعود می گفت: من مستقل و غیر وابسته زندگی می نمایم، یک دولت ملی تشکیل می دهم که با جهان در رابطه و تفاهم با همی باشد، و بدون وابستگی به ا ین و یا آن زندگی می نمایم. خواستی که جهان وحشت بنیاد کنونی، آن را به رسمیت نمی شناسد و هر کشوری و یا شخصیتی چنان خواستی داشته باشد، با مشکلات مواجه، تجرید و بالاخره به سرنوشت مسعود مقابل می گردد.

در این یادداشت ها، پنج رویداد را در پیوند با پنج کشوری که بیش از همه درتحولات افغانستان حضور داشته اند، یادآور می شوم. رویداد هایی که آزادگی و غیر وابستگی مسعود را به نمایش می گذارد و حتی دشمنان را معترف به آزادگی و قهرمانی احمد شاه مسعود می سازد و تنگ نظرانی را که با حب و بغض هایی، شکوهمندی او را نمی پذیرند، معترف به عظمت او می کند.

مسعود و شوروی:

شوروی درتمام دورهٔ ده سالهٔ حضور مستقیم خود، هیچ گاه مجاهدین افغانستان را به عنوان یک جناح نشناخت و حتی در زمان زوال و خروج خویش نیز با پاکستان و ملل متحد و کشورهای جهان پروتکل خروج را امضا کرد. اما در طی ا ین دوره مبارزات، فقط یک بار مجاهدین افغانستان را رسما تایید کرد و آن زمانی بود که ناگزیر شد با احمد شاه مسعود به عنوان قوماندان جنگ مجاهدان پروتکل امضا کرد. این امتیاز بزرگی بود. ولی پاکستانی ها از این که مسعود بدون مشورهٔ آن ها کار می کرد تبلیغات فراوانی کردند و مسعود را وابستهٔ شوروی خواندند.

مسعود با استفاده ازموقعیت آتش بس به تجدید سازماندهی و پایگاه سازی پرداخت. ولی وضعیت چنان پیش رفت که شوروی ناگزیر شد آتش بس را نقض کند و عکس العمل مسعود در آن مرحله، رویدادیست که یک بار دیگر عظمت مسعود را به نمایش می گذارد.

مسعود با آگاهی از پلان شوروی در نقض آتش بس، به قوماندان فرقهٔ ۴۰ شوروی جنرال گرومف می نویسد: نیروهای من در سراسر جبهه به حالت آماده باش اند، درهرجا حرکتی نمایید پاسخ قاطع و مرگبار ما را خواهید دریافت. این سخن یک مرد مبارز و مجاهد است به یک امپراطوری. مردی که ناجوانمردانه اتهام زدند با شوروی پیوند دارد.

عظمت دیگر را زمانی در می یابید که قبل از حملهٔ بزرگ شوروی به پنجشیر، نامهٔ نجیب رئیس حکومت وقت که گویا از روی دلسوزی به او نوشته بود، برایش می رسد. در نامه آمده است:

این جنگ به گونهٔ دیگرجنگ ها نیست. بهتراست هنوز که دیر نشده تصمیمت را بگیری و خود را نجات دهی. مسعود در پاسخ می نویسد: ما خدا داریم جنگ خود را آغاز کنید.

همینگونه است نامهٔ تهدید آمیز سرلشگر شوروی که قبل از آغازجنگ، به او می نویسد: ما تا هنوز باتو نجنگیده ایم. این بار خواهی دید. و مسعود را تشویق به تسلیمی و همکاری می نماید. مسعود در پاسخ می نویسد: ما خدا داریم . تا هنوز در لشکر شما هم چیزی ندیده ایم. جنگ خود را آغاز کنید. شوروی ها حملهٔ ۳۰ هزار نفری خود را با ۱۰۰۰ وسایط نقلیه، ۱۲۰ جت جنگی و ۲۰۰ چرخبال به درهٔ پنجشیر آغاز می کنند. شوروی می شکند و با تلفات زیاد دره را ترک می کند. درپایان همین جنگ است که سرنوشت افغانستان تعیین می گردد. وزیر دفاع شوروی درختم این جنگ می نویسد: جنگ در افغانستان به بن بست رسیده است و پس از آن درپی راه خروج می شوند. این یکی ازکارنامه های انکار ناپذیر مسعود در برابر شوروی هاست که متهم بود با آن ها رابطه دارد.

مسعود و پاکستان:

مسعود در سال اخیر جهاد با شوروی، درجلسهٔ قوماندانان در میرانشاه شرکت کرد. مسعود می گوید: قومندان پاکستانی در آن نشست حضور داشت و طرح سقوط حکومت کابل را می ریخت. برنامهٔ پاکستانی ها این بود که جنگ از کابل آغاز شود با سقوط حکومت کابل مجاهدین در سراسر کشور مسلط می شوند. من با این طرح مخالف بودم. اما پاکستانی ها پافشاری داشتند. بالاخره من گفتم: طبق برنامه، کابل چه قسم سقوط خواهد کرد؟

جنرال پاکستانی گفت: مجاهدین از چهار طرف کابل تکبیر گویان به شهر نزدیک می شوند ،حکومت فرار می کند و نظام سقوط می نماید. من گفتم: حکومت کابل با بلندگو سقوط نمی کند. و این طرح چند غلطی دارد:

اول این که حکومت کابل بیشترین نیرو را درکابل دارد و ازکابل دفاع می نماید. دیگر این که تلفات انسانی بسیار بلند می رود و به یک قتل عام تبدیل می شود. کابل تماما ویران می شود. دیگر این که با دفاع ازکابل نیروهای دولت مورال می گیرند و مجاهدین بی روحیه می شوند. این جنگ به زیان ماست. ما می توانیم از نقاط ضعیف حمله را آغازکنیم و آرام آرام پیش آییم.

جنرال پاکستانی که تا آن زمان همیشه حرف

ص ۱۰

به بهانهٔ نهمین سالروز شهادت قهرمان ملی:

باید از کارنامه های مسعود بزرگ تجلیل و بزرگداشت بعمل آید

دکتور عنایت الله خلیل هدف

هفده سال قبل، در یکی از شامگاهان تابستان سال ۱۳۷۲ خورشیدی همراه با تنی چند از دوستان به منزلی در وزیر اکبر خان رفتیم تا با فرماندهٔ محبوب احمد شاه مسعود دیدار نماییم. در واقع این دیدار تودیعی بود که بنده با برخی دیگر از برادران قصد داشتیم غرض اشغال وظیفه در برخی سفارت های کشور، با ایشان خدا حافظی نموده کابل را ترک نماییم. بعد از انتظار تا نا وقت شب، فرمانده مسعود با لباس جهادی همیشگی اش وارد منزل گردید. درآن وقت مسوولیت وزارت دفاع را به عهده داشت، وکابل بعد از گذشتاندن چندین ماه هنوز در حالت بحران امنیتی و سیاسی قرار داشت؛ اگر چند جنگ های داخلی و حملات موشکی منظم مخالفین دولت مجاهدین بالای کابل شروع نشده بود. البته ما کاری جز دیدار خدا حافظی نداشتیم، اما چند تن محدود از کارمندان وزارت دفاع به شمول شاروال کابل برای اجرای کارهای خاص شان منتظر آمدن آمر صاحب مسعود بودند. بعد از تعارف و احوالپرسی مقدماتی در حالی که ما در جلسهٔ مختصری نشسته بودیم، کارهای مربوط به وزارت دفاع را اجرا و رهنمایی نمودند، و آنگاه شاروال کابل راجع به کارهای خویش سخن گفت، و فرمانده مسعود با نوعی عصبانیت و لهجهٔ شدید نا رضایتی خود را از کارهای شاروالی کابل ابراز می نمود. در این وقت شاروال کابل اظهار داشت، کسانی از منسوبین مجاهدین در یکی از نقاط اساسی شهر (محل دقیق آن بیادم نمانده) دکان های تجارتی اعمار نموده اند. فرمانده مسعود با شنیدن این سخن فوق العاده هیجانی گردید و به شاروال و همراهانش دستور داد تا فردا با تانک ها و وسایل دیگر به محل مورد نظر رفته همه دکان ها و دیوارهای اعمار شده را ویران نمایند، که فکر می کنم این کار عملی گردید.

به همین ترتیب یکی از آوازه هایی که در آن روزها سر زبان ها بود اینکه، فرمانده مسعود یکی از قوماندانان مشهور پنجشیری را به دلیل اینکه در گوشه یی از منطقهٔ خیر خانه دیوار انداخته و میخواسته خانه یی برای خود اعمار نماید، شخصاً قفاق زده و او را در محضر عام تهدید و توبیخ نموده است. یقینا این چنین اخبار و رویدادها بسیار زیاد است، وکسانی که با فرمانده مسعود نزدیک بودند و او را همراهی می کردند خاطرات و حکایات زیادی در این موارد دارند، اما با تأسف این رویدادها را که رسالت اصلی قهرمان ملی و کارنامه های ماندگار اوست، کمتر می نویسند، ویا اصلاً نمی نویسند و علاقه یی برای نوشتن و شماردادن آن ندارند که علت این امر روشن است! اگر نزدیکان قهرمان ملی، همسنگران، دوستان و همراهان وی واقعاً می خواهند از قهرمان ملی کشور تجلیل نمایند، باید از کارنامه های وی در چنین مواردی تجلیل و بزرگداشت نمایند: از زهد و تقوایش در زندگی شخصی، از امانت داری اش در کارهای رسمی و دولتی، از پشتیبانی و حمایهٔ حقوق بیچارگان و محرومان، از صراحت و پرخاشگری اش در برابر زورگویان و ستمگران و تجاوزگران و ده ها و صدها موارد دیگری از اینگونه کار نامه های قهرمان ملی که با تأسف فراوان گرد و غبار مسابقات شهوت قدرت و ثروت امروزی، آن را پوشانیده و به باد فراموشی سپرده است.

آری! شهید مسعود با آنکه همه امکانات و اختیارات را در دست داشت، اما تا وقتی که زنده بود برای خود در کابل و یا ولایات افغانستان کدام خانه و یا باغ و قصر و شهرک و جایدادی را اختصاص نداد. کسی از مسعود شهید کوچی را غیر از خانهٔ پدری اش در پنجشیر سراغ ندارد. او برای خود خانه و باغ و قصر و شهرک نساخت؛ اما با قلب بیدار و ذوق زیبایی که داشت در هرجایی که می رفت بنایی و یا نهادی را برای منفعت عامه و دفاع از استقلال وطن حتی در شرایط جنگ اساس می گذاشت که نمونه های آن در برخی دره ها و قله های میهن گواه این مطلب است.

این است بزرگی حقیقی و مردانگی مسعود شهید که یاد و خاطرهٔ او را در قلب ها و در صفحات تاریخ جا داده است. شنیده ام که در دوران جهاد در جواب یکی از خبر نگاران که از وی پرسیده بود، بعد از پیروزی جهاد فرمانده مسعود متصدی چه وظیفه یی خواهد بود؟ در جواب گفته بود: چند گاو را در یکی از مناطق افغانستان نگهداری نموده با شیر آن زندگی خواهم نمود! که از قضا این فرصت هم برایش میسر نگردید.

یکی از ویژگی های برجستهٔ شخصیت قهرمان ملی این است تا وقتی که زنده بود کسی را جرئت اعمار خانه های مجلل، بلند منزل های تجارتی و یا شهرک های خصوصی نبود. اما با شهادت وی وقتی که این مسابقهٔ شوم و شرم آور آغاز گردید و به شکل مافیای زمین ادامه یافت که امروز به اوج خود رسیده است. مخصوصا در پایتخت و شهرهای بزرگ کشور وجب وجب زمین توسط مافیای قدرت و ثروت و زمین، غصب و خریداری گردیده. ارمغان اقتصاد بازار و خصوصی سازی غربی سرمایه های ملی و میراث های تاریخی مردم افغانستان را در بازار مافیایی به لیلام گذاشته است. سرمایه های ملی، میراث های تاریخی، اراضی دولتی حق همه مردم و نسل های آیندهٔ کشور است. امروز که وجب وجب زمین و حتی تپه ها وکوه و برزن کابل و شهرهای بزرگ افغانستان تحت نام های شهرک های رهایشی و خصوصی سازی، غصب و یا خریداری گردیده، آیا سردمداران قدرت و ثروت امروزی فکر نمی کنند نسل های بعدی که وارثان این سر زمین اند به زمین و خانه نیاز ندارند؟ و چگونه زندگی خواهند نمود؟ سردمداران قدرت و ثروت (باد آورده و مافیایی) امروزی در پیشگاه خدا، تاریخ و نسل های آیندهٔ این سر زمین چه جوابی دارند؟

امیرالمؤمنین عمر بن خطاب رضی الله عنه در دوران خلافت خود تقسیم اراضی غنیمتی در عراق را که حقوق مسلم دینی و جهادی فاتحان اسلام بود منع قرار داد، و در مقابل اعتراض یاران پیامبر اسلام استدلال نمود که هرگاه اراضی مفتوحه توسط نسل فاتحان تصرف شود، برای نسل های آینده زمین کافی باقی نخواهد ماند. حال آنکه این حق را شریعت اسلامی برای شان داده بود و در عهد نبوی و خلافت ابوبکر صدیق از این حق مسلم خود استفاده می نمودند؛ اما امروز مافیای قدرت و ثروت فقط با داشتن پول های باد آوردهٔ خارجی و یا مخدرات، حقوق حقهٔ مردم را بیباکانه تاراج می کنند و متأسفانه کسی نیست که در این راستا اندک ترین احساسی را به خود راه دهد.

هیچ کسی حق ندارد بنام شهرک های خصوصی اراضی عامهٔ مردم و یا ملکیت های دولتی را غصب وتاراج و تجارت نماید. این ها شهرک های غارتی تجارتی هستند، نه خصوصی رهایشی. اگر قرار باشد شهرک های رهایشی ایجاد گردد، باید شرایط سختی به نفع طبقهٔ محروم و متوسط مردم گذاشته شود، و یا توسط دولت این شهرک ها ساخته شده در خدمت کارمندان دولت و طبقهٔ محروم مردم قرار داده شود. یقین دارم اگر قهرمان ملی افغانستان احمد شاه مسعود زنده می بود در برابر چنین حرکت مافیایی با جدیت اقدام می نمود، و کسی را یارای تاراج سرمایه های ملی و تاریخی مردم افغانستان تحت نام های وارداتی خصوصی سازی و غارتگری نمی بود.

افغانستان در حالی نهمین سالروز شهادت فرمانده احمد شاه مسعود قهرمان ملی را یاد بود می کند که فساد اداری، لجام گسیختگی اقتصادی، انحرافات اخلاقی و دستبرد سرمایه های ملی، از جمله مافیای زمین در کشور بیداد می کند. بر دست اندر کاران دولت، همراهان راستین قهرمان ملی و علمبرداران جهاد و مقاومت است تا با احساس مسوولیت اسلامی و تاریخی و به پاس خون های پاک شهدای این سر زمین با ارادهٔ صادقانه، هم خود شان از تصرف و تصاحب سرمایه های ملی خود داری ورزند، و هم جلو حرکت تباهکن مافیای زمین را بگیرند، در غیر آن با تدویر محافل تشریفاتی و سردادن شعرها و شعارهای کلیشه یی سیاسی و تبلیغاتی هرگز دَین شهدای اسلام و میهن را ادا نکرده و روح شان را شاد نخوهند ساخت.

اگر نزدیکان قهرمان ملی، همسنگران، دوستان و همراهان وی واقعاً می خواهند از قهرمان ملی کشور تجلیل نمایند، باید از کارنامه های وی در چنین مواردی تجلیل و بزرگداشت نمایند: از زهد و تقوایش در زندگی شخصی، از امانت داری اش در کارهای رسمی و دولتی، از پشتیبانی و حمایهٔ حقوق بیچارگان و محرومان، از صراحت و پرخاشگری اش در برابر زورگویان و ستمگران و تجاوزگران و ده ها و صدها موارد دیگری از اینگونه کار نامه های قهرمان ملی که با تأسف فراوان گرد و غبار مسابقات شهوت قدرت و ثروت امروزی، آن را پوشانیده و به باد فراموشی سپرده است.

از فرهنگ قهرمانی تا قهرمان فرهنگی

خواجه بشیر احمد انصاری

سخن از مسعود و حماسهٔ او، سخن از فرهنگ قهرمانی است. یکی از ویژگی های بارز فرهنگی ما روحیهٔ قهرمان پروری و قهرمان گرایی است که هم در روان نا خود آگاه فردی و جمعی و هم در آثار حماسی ما بازتابی درخشان یافته است.

فرهنگ مردمی ما در مسیر تاریخ طولانی اش گرایش به ظهور قهرمان داشته است؛ قهرمانی افسانه یی که در دفاع از کیان مردمش به جنگ رود و سپس از راه مکر و حیله و نا مردی به صورت بسیار مظلومانه یی شهید شود. فرهنگ ما در امتداد تاریخش قهرمانان فراوانی آفریده است. افرادی که در حوزه های مختلف زندگی و در مقاطع حساس تاریخ از وجود خویش شمعی ساخته اند تا بر بخش های تاریک جامعه شان نور اندازند. جهش های اجتماعی ما مدیون تلاش های ایثارگرانهٔ همین قهرمانان بلند قامت تاریخ محسوب می شوند.

ویژگی قهرمان گرایی در فرهنگ های دیگر دنیا هم به چشم می خورد زیرا انسان ها عادت دارند تا در مسیر پویش کمال و جمال، به سوی انسان های برتر و الگو های مبارزه و سر بلندی و افتخار جذب شوند و حس قهرمان گرایی خود را در عشق ورزیدن به آن الگو ها اشباع نموده و از رفتار، گفتار، طرز سخن گفتن و حتی شیوهٔ لباس پوشیدن و خلاصه از هر چیز آنها الهام گیرند. این الگوها به هر اندازه یی که متعالی تر، خدایی تر، و کم عیب تر ظهور می یابند به همان اندازه جاذبهٔ شان قوی تر می شود. راز این کشش مقناطیسی همان مشخصه های والای انسانی چون شجاعت، جوانمردی، سخاوت، گذشت، صبر، استقامت، تواضع، پاکدامنی، امانتداری، گشاده رویی، خیر خواهی و صفات والای دیگری است که سایر انسان ها را به صوب این ابر انسان ها می کشاند.

اگر قهرمانان در دوران زندگی و مبارزه همه چیز خویش را فدای مردم شان می کنند، پس از مرگ روحی می شوند در کالبد پیروان شان و یاد و خاطرهٔ شان شمعی می شود بر فراز راهی که گزیده بودند. امروز عده یی به این تصور اند که در جهان کنونی و در عصر سیطره دموکراسی های نوین عصر قهرمانی دیگر گذشته است. به عقیدهٔ آنها جامعهٔ قهرمان پرور، جامعهٔ بیمار و قهرمان هم چیزی جز آفت جامعه نیست. از نظر آنها نسلی که نتواند با تکیه بر نهاد های مدنی حقوق مشروع خویش را مطالبه نماید راهی جز رفتن در سایهٔ قهرمان ندارد تا در پناه او حق خویش را به دست آرد. استدلال این دسته این است که وجود قهرمان، فعالیت سیاسی را قائم به فرد نموده و جامعه را از حرکت در مسیر تکاملی و مثبت باز می دارد، و با رفتن قهرمان، ساختارهای کهن جامعه همانطوری که بودند باقی می مانند. لهذا اندیشهٔ بروز قهرمان از دید آنها فکری مذموم و مرفوض است. ولی اگر نیک بنگریم می بینیم که عرصه اجتماع هیچ زمانی بی نیاز از قهرمان نیست. "گئون" از متفکران فرانسه می گوید: "درد انسان امروز نداشتن قهرمان است". ولی آنچه به فرهنگ "قهرمانی" بار منفی می بخشد مذموم بودن عَرَضی است نه ذاتی. آنهایی که می گویند دیگر زمان قهرمان گرایی گذشته است، می خواهند به این بهانه مسیر مبارزه برای عدالت و آزادی را مسدود سازند. غافل از اینکه جوامع دموکراتیک هم بی نیاز از قهرمان نیستند بلکه در این جوامع با کثرت قهرمان روبرو هستیم. قهرمان پدیده یی شناخته شده در سراسر تاریخ و جغرافیای بشری و در تمامی عرصه های اجتماعی، علمی، فرهنگی، دینی و اخلاقی می باشد که با فداکاری های خویش هستی خود را به بازی گرفته و جامعه بشری را گام به گام به پیش برده است. در راستای سیاست قهرمان ستیزی این جمله که می گوید "بد بخت ملتی که به قهرمان نیاز دارد" بیشتر از هر عبارت دیگری مورد استفاده قرار گرفته است: زیرا این ایدهٔ شبه مدرن می تواند توجیه گر خوبی برای بی همتی، تسلیم طلبی و راحت خواهی باشد. درست همانطوری که گالیله، صاحب اصلی این عبارت به جای آنکه مسوولیت تقصیر خویش را به خاطر آنکه ایمان و اعتقاد و یک عمر تحقیق و تفکر خویش را زیر پا گذاشت بپذیرد، گناه خود را به دوش مردم افگنده و بزدلی خویش را توجیهی رندانه نموده، اصل قهرمانی را زیر سوال برد.

آنچه در رابطه با فرهنگ قهرمان خواهی نکوهیده است همانا مسوولیت گریزی مردم و احالهٔ همه مسوولیت ها به دوش قهرمان است. در چنین جوامعی مردم با ظهور قهرمان شان به هیجان می آیند و با افول ستاره او سیاهی پژمردگی، پراگندگی و یأس بر سراپای وجود شان مستولی می شود. غافل از اینکه قهرمان ها مسوولیت ما را با خود نمی برند و ستایش از قهرمان به معنای نشستن در گوشهٔ و چشم به راه داشتن قهرمان دیگری نیست.

امروز همه ملت های دنیا از قهرمانان استقلال، آزادی، عزت و سربلندی شان تمجید می نمایند تا جایی که حتی به افسران جنگ های بسیار ظالمانه هم مدال قهرمانی داده شده و نام شان در کنار قهرمانان حقیقی یاد می شود. جنگ قهرمان زدایی هم یکی از انواع نبردهایی است که گاهی کشور های معاصر جهان علیه همدیگر به راه می اندازند. سینمای امریکا در حالی که برای کودکان این کشور "سوپرمن" و برای بزرگان آن "رامبو" می سازد ولی "ژاندارک" آن دوشیزهٔ قهرمان فرانسوی که قرن ها است برای مردم بیدار و آگاه فرانسه منبع الهام گردیده و در ضمیر آنها دانهٔ احساس و فداکاری و حماسه می باشد، از طرف هالیود به عنوان دختری بیمار و دروغگو تمثیل می شود.

"زاپاتا" قهرمان انقلابی دهقانان مکسیک از طرف همین سینما به عنوان قهرمان وحشی و بی سواد معرفی می گردد و سیمای حقیقی او را در زیر شعاع سحرآمیز رنگ و روشنی پردهٔ سینما مسخ می نمایند تا جایی که مردم دنیا برای "ایلیا کازان" دایرکتر فلم مذکور کف می زنند ولی بینندهٔ مکسیکی که قهرمان خود را خوب می شناسد، این سیمای تصویر شده توسط هالیود را نپذیرفته، سینما را به آتش کشیده و شعار "زنده باد زاپاتا" را سر می دهد. سینمای انگلیس هم جسد نحیف، دستگاه ریسندگی، بز و لنگ گاندی را به باد سخریه می گیرد.

جوامع انسانی قهرمانان شان را بر مبنای نیازهای شان انتخاب می کنند. جامعه یی که در معرض تهاجم نظامی قرار گرفته نیازمند قهرمانی از نوع نظامی است و مردمی که در برابر امواج تهاجم سیاسی و فرهنگی دست و پا می زنند قهرمانی از نوع دیگر می خواهند زیرا همانطوری که گفتیم جوامع انسانی بر مبنای نیازهای خود قهرمانان شان را تعریف و مطالبه می نمایند. قهرمانان را کسی نمی سازد بلکه این ابرمردان سلحشور در متن جامعه و در کورهٔ گرم حوادث ساخته می شوند. آنها به دعوت کسی نمی آیند تا با گرفتن کارت دعوت از صحنه غایب شوند. قهرمانان آینده کشور ما شهرآشوبانی پر مدعا نیستند که از طرف "انجوهای" مجهول الهویت و بدنام تراشیده شده و آسان ترین و بی زحمت ترین راه را برای رسیدن به نام و نان نه در مبارزه برای حق و عدالت و آزادی، بلکه در تاختن بر مردم و قهرمانان شان جستجو نمایند. این قهرمانان "انجویی" چیزی جز کارگردانان صحنه های سیاست های خصمانه نیستند. اگر در دوران مسعود شهید، مقوله های شجاعت و رزمجویی و هوشیاری نظامی معیار این قهرمانی بود امروز جامعهٔ ما نیازمند کسانی است که با به راه انداختن تشکلی قانونمند، و شفاف ظرفی برای این همه مردان و زنان دردمند و متعهد آماده ساخته و این موج را در مسیر مبارزات عدالت خواهانه و حق طلبانه ملی استقامت دهند.

مسعود شهید از واپسین قهرمانان بزرگ تاریخ ما است که با داشتن خصوصیت های فراوانی، گوی سبقت را از معاصرانش ربود. او پول ملت را صرف خوشگذرانی های خودش نکرد بلکه از عمر و خون و وجود خویش برای ملتش سرمایه گذاشت.

او هیچگاه خود را گم نکرد. در نهان به ساخت و باخت نپرداخت بلکه حرف ها و سیاست هایش همه آفتابی بودند. مردمش را فریب نمی داد و از سالوس و ریا بدش می آمد. او از کسانی که در ظاهر تسبیحی در دست گرفته، ریش درازی گذاشته و سخنان پر طمطراقی می گویند ولی در باطن دست به هر جنایتی می یازند سخت نفرت داشت. وجودش تفسیر انسانیت آگاه و بیدار بود. گاهی واقع می شود که وجود قهرمان، فعالیت سیاسی را قائم به فرد نموده و جامعه را از حرکت در مسیر تکاملی و مثبت باز دارد ولی این مقوله در مورد این قهرمان صدق نمی کرد. مسعود در واپسین روز های زندگانی خویش یعنی پس از طی نمودن راه پر فراز و فرود سه دهه مبارزه، باری هدف نهایی مبارزات خویش را این طور تشریح نمود:« ..

ص۱۰

به مناسبت نهمین سالروز عروج ملکوتی قهرمان ملی افغانستان

ای مهر! ماه روی تو رفت وظلام ماند

عبدالقیوم ملکزاد

بار، سخن ازرفتن خورشیدیست که دیگربرنمی گردد.

خورشیدی که هشت سال پیش درهمین روز (۱۸سنبله ۱۳۸۰) ازبرابرچشمان خون آلود واشک افشان دوستدارانش ناپدید گشت ورسم ماهی را درپیش گرفت که حضرت جامی درموردش سروده بود :

ساربان را دوش گفتم : ماه بی مهرم کجاست ؟
گفت: آن محمل نشین در کاروان دیگر است
گفتم: از دورش توانم دید؟ گفت: ازمن مپرس
کان زمام اکنون به دست ساربان دیگر است .

وقتی که از میانهٔ ما رخت برکشید، روشنایی را نیز باخو د ببرد، آنگونه که تارشی در این باب سروده بود: دست ستاره کار تو تا سوخت چون شهاب

ای مهر! ماه رو ی تو رفت و ظلام ماند
سجاده نماز وفای تو دشت سبز
در انتظار قامت شرح شهاب ماند

نتیجه آن که:

در جستجوی قامت تو آسمان گریست
کوهی که سرکشید، سوی کهکشان گریست.

آری ، سخن دردآگین ازافتادن نگین ازتارک آسمان است وافتادن چین به گونهٔ آفتاب ودرکلامی دیگر ، تا کنون ، که هشت سال ازتقویم زمان می گذرد ،

در کشور ما مصیبتی هست به پا
خورشید به دامن زمین افتاده است

واز هجرانش زمین وآسمان می گرید ودلها به خون وآتش نشسته است *. همانگونه که شادروان دکترعبدالاحمد جاوید ، بزرگمرد درخورافتخارفرهنگی کشورما گفته بود :

" من دراین عمربسیارخود ، کسی را به یاد ندارم که درمرگش ، جمعی چنین باربار وزارزار گریسته باشند وبرسوگ عزیزانش [illegible] احمدشاه مسعود ازنوع دیگری بود ، گویا داغی بود سخت جانگدازکه شرح اشتیاق آن ، سینه های شرحه شرحه ازفراق می خواهد."

مسعود ، یکی ازعزیزترین دلهابود که مردوزن گرویده اش شده بودند وبرایش دل بسته بودند واورا مظهرافتخارات بزرگ ومنبع آرامش قلب وروان خویش می دانستند . بنابراین ، " تا این خاک است و این ملت [قدرشناس و] پاک ، حدیث ایثاروفدارکاری ، سربازی وجانفشانی او برسرزبانها خواهدبود و درطول روزگاران چون اسطورهٔ رستم وسیاووش سینه به سینه نقل خواهد شد."

حدیث نیک وبد ما نوشته خواهد شد
زمانه را قلمی، دفتری ودیوانی است

هرچند این سرورجان بازان ویا کسی که سفربی بازگشتش جهانی را لرزاند ، علی الظاهرازمابریده ، اما هیچ تردیدی وجود ندارد که وی همواره –چه هشت سال بگذرد وچه هشتادسال وسده های دیگر- درزوایای ضمیرما ونسل های آیندهٔ کشور ، زنده است ونقشش در کارگاه دیده ها ، برازنده ! **

لذا طی هشت سال دلهای خونین وداغدارعاشقان اوست که غمگینانه می مویند:

رنگ توهنوزدرچمن هاست
بوی تو هنوز درسخن هاست
ازمرگ توچون بنفشه کوژاست
درهرطرفی که نارون هاست
پیراهن پاره پارهٔ گل
درماتم روی تو کفن هاست

عادی به گفتهٔ سخنور فاریاب:

چون جاویدانه گشته به دل ها عمش مقیم
باید همیشه سوخت زغم، جاویدان گریست

هشت سال است وقتی بخواهیم حکایت او را بیان کنیم، درد نیمان می کند و اندوه بر دل ها چنگ می افگند. آنگونه که سخنسرای درد مند تارشی آن را به تصویر می کشد:

گفتم حکایت تو کشم در صحیفه یی
دود از قلم بلند شد وداستان گریست
شام غروب تو نه یکی لحظه بود و بس
در امتداد روز وشب خود زمان گریست
برقطره قطره خون تو این خاک سینه چاک
بارود رود اشک وفا خونچکان گریست

اینجا سخن ازپیچیدن بوی دلاویز یار، درگلشن کلام سخنوران عمداراست . کلام دردخیزشاعرانی که هریکی را درسوگ جانسوز او ، آوایی دیگراست بسوای عمر یی دیگر ، ویا : هرکی را از رفتن او ، سینه را داغی دگر !

درماتم خورشیدی که درآسمان روزگارما دیگر برنمی تابد .

اویی که اکنون درمیان ما نیست ،

اویی که به قول دکترعبدالله عزام : پدیده یی بود تکرارناشدنی !

بزرگمردی که درفقدان هستی سوز او وامثال او ، سخنوری این بیت زیبا را نذر لب کرده بود :

صبر بسیار بباید پدر پیر فلک را
تا دگرمادرگیتی چوتو فرزند بزاید

ودیگری گفته بود :

قرنهاباید که تا ازلطف حق پیدا شود
بایزیدی درخراسان واویسی درقرن

وسخنوری هم با الهام ازکلام آبدارعلامه اقبال افزوده بود :

پس ازوی نام وی گیرندودریابندومی گویند
جهانی را دگرگون کرد یک مرد فداکاری

***

چنانچه می دانیم ، راجع به شهادت جانسوزقهرمان ملی کشور (شهید احمدشاه مسعود "رح ") سروده های فراوانی به وسیله چامه پردازان انشاد ومقالات وتحقیقات گسترده یی به زبان های مختلف دنیا صورت گرفته است.

به این باورم ، هرچه ازعمرجهان گذران می گذرد، جهانیان به جایگاه بلند مسعود بیشتر پی خواهند برد. حاصل این پژوهش ، وشناخت وفرآورد این احساس وتاثر، هماتا پدید آمدن صدها کتاب واثر ارزنده خواهدبود ، چه درنثر وچه در شعر !

چمنی که تا قیامت گل او به بارbادا
صنمی که برجمالش دو جهان نثارbادا!

به قول دکترمولایی ،" این درست که اکثرمعانی ومضامین شعری دریک زبان ، میان شاعران مشترک است وآنچه شاعران را ازیکدیگرمتمایزمی کند، رنگ عاطفی خاصی است که هریک برهمان زمینه وموضوع مشترک می زنند ."

اما این سخنسرایان حیثیت نقاشان مختلفی را دارند که سعی می ورزند تا دیده آید که برای ارائهٔ چهرهٔ مورد نظرشان ازچه مواردومصالحی استفاده می برند و" تفاوت درجات رنگ وزاویهٔ دید وحرکت قلم بر روی بوم نقاشی وپرداخت های خاصی وبسیارظریف که هریک انجام می دهند " چگونه انجام می پذیرد ؟

سیری درگلشن شهادتنامه هایی که به وسیلهٔ اشک چشم ارادتمندان مسعود آبیاری گردیده ، اجمالی است ونه هم مبتنی برارادهٔ نقل اشعارازمطلع تا مقطع .

سوگ" سپیدار" سروده یی است از آرزو (عبدالغفور) که دران ازافتادن آتش به جنگل سخن رفته که "صلابت کوه " نیزدرشعله های آن می سوزد.

آرزو دراین شعربا زبان استعاره ، بنای شکوه سرداده واز" تبرپروران چقماقی " گفته که " بنای همت بشکوه " را آتش زده اند . پیامد چنین آتش افروزی – که آرش را به کام مرگ کشانده – گریه یی است که ازآسمان به گوش آید ...!

ادامهٔ شعر، قسمنامه است ، " قسم به آتش ققنوس پرورجنگل " ، " قسم به سورهٔ سرسبزدفترجنگل " !

برای به اثبات رسانیدن اینکه :

درفش عشق ازتداوم راهی که – آرش زمان – پیمود ، بلند است ....

برای متحقق ساختن این که :

آرش یا قهرمان ناموردلاوری که دشمنان نامردانه به خونش افگندند ، درس استقامت وپایداری ، به سنگ سنگ وطن بخشید .

وازیمن شهادت اوست که :

" زبرگ برگ شقایق چکدچکامهٔ خون "

توگویی ،

" گرفته سیل شقایق سراسر جنگل "

ازبند سوم شعرمی توان شمیم نوید وتسلارا استشمام کرد که به قول او : اگر "عقاب پرفشانده " واگر "ناخدا سکوت" اختیارکرده وبالاخره اگرمسعود قهرمان رهٔ دیارباقی درپیش گرفته ، اما تاهنوز"غریو غیرتش " دردره درهٔ این سرزمین می پیچد و پیچش چنین نعره ها سرانجام منجربه ازپا افگندن دشمن خواهد شد . زیرا ! به قول استاد خلیلی :

قطرهٔ خون شهید است جهانی دیگر
شیرمرد دگر و قلعه ستانی دیگر !

آرزو می گوید :

اگرعقاب برافشاند کهکشان باقیست
وراز رونق پرواز،همچنان باقیست

شاعردراین غمنامه گویی به نقش قدم استادسخن خلیلی راه رفته که آن مرحومی دررثای سپهسالارام البلاد : استاد ذبیح الله سروده بود:

سراگرخفت به خون شکرکه سنگرباقیست
بهرخونخواهی او صد سردیگر با قیست
ملت موء من سر باز دلاور باقیست
گنبد شیر خدا ، فاتح خیبر باقیست

به ادامهٔ شعر می خوانیم :

خروش موج بلنداست وناخدا خاموش
دلی به وسعت دریای بیکران باقیست
نشان روشنی مرزعشق ، نا پیدا ست
به یاد آرش آتش نفس ، کمان باقیست
به دره درهٔ این سرزمین آتش وخون
غریو غیرت مسعود قهرمان باقیست

از آریافر(عزیزالله) – که کمترشاهد سیروسفرش به شهرشعریم – نیزسوگنامه یی درقالب شعرنو جلب توجه کرد که " جاودانه " اش نام داده .

درمتن" جاودانه " فرازهایی ازخاطرات قهرمانی سپه سالارتمثیل یافته که او می دیده وقتی سردارنامدارراه می سپرده ، زمین درزیرپای او فروهیبتی دیگر می یافته ، کوه ازشکوهش می غریده ودرعین حال اورا نشانه یی ازگرایش وتمایل به سوی دنیا به مشاهده نمی رسیده واو هیچنوع دغدغه یی برای اندوختن مال ومقام وزر، برسرنداشته :

...زندگی اما ،
با توپیوندی حقیری داشت
کاین سان زود
روبه سوی خاک برگشتی .

آریافردربخش دیگراین اثر، سرایندهٔ مژده ایست برلب که گویا می گوید : گرچه قهرمان به دیارجاودان شتافته ، اما این باور را باید برسرپرورد که :

" کرگسان را تاب ماندن درحریم خانهٔ خورشید
هرگزنیست !"

آهنگ هروی (کبیراحمد) را نیزدرفراق مسعودبزرگ خونابهٔ دل ازدیده روان است ، همانگونه که ملتی درسوگ او گریان است :

درماتم مسعود ، شهید رهٔ نیکی
یک ملت آزاده به فریادوفغان است

اومتعاقباً به عاملین ترورسپهسالارنفرین می فرستدوآنهارا مستوجب غضب الهی می داند.

آهنگ قاتلانی را که –ازپشت خنجرمی زنندولی ازمقابله شدن با حریف خوف دارند – نامرد خطاب می کند وبه آنها هشدارمی دهد که باچنین عملکرد های بزدلانه وزبونانه نمی توانند به مقاصدشوم خود نایل آیند:

دشمن نبرد راه به سرمنزل مقصود
مسعود اگرنیست ، هدف بازهمان است

درابیات واپسین ، صفحاتی ازتاریخ زرین جهادوشهکاری های سردارنامدار: مسعودرا برمی شماردوجایگهٔ اورا خلدبرین آرزومی کند .

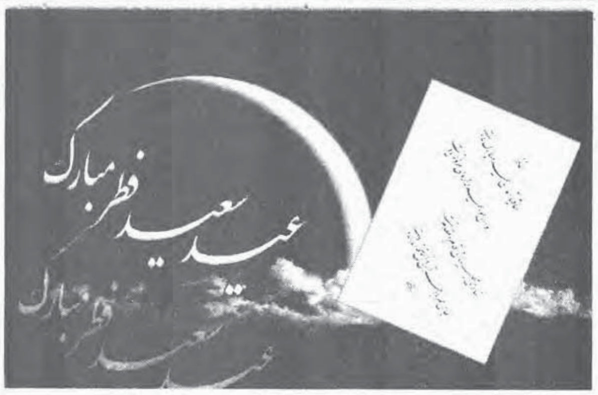
شاعر معتقداست :

خدمات ارزندهٔ مسعود تنها برای دین وکشورمحدود نمی گردید ، بلکه وی به تاریخ بشریت مصدرخدمات ارزنده وفراموش ناشدنی واقع گردید . بناءً اگر این:

فرزند فداکاروطن گرزجهان رفت

به مصداق کل نفس ذایقه الموت (یعنی هرنفس چشندهٔ مرگ است).

این حکم قضا بوده و ایجاد زمان است.

عید آمد و ما خانهٔ خود را نتکاندیم

ش . شایق

عید سعید فطر می رسد و شاعران، آمدن عید را با سخنان و دیدگاه های مختلف استقبال کرده اند. مولانا جلال الدین بلخی شاعرنامور قرن هفت و فریاد گر توحید و یگانگی خداوند، آمدن عید را اینگونه استقبال می کند:

عید آمد و عید آمد وان بخت سعید آمد
برگیر و دهل می‌زن کان ماه پدید آمد
عید آمد ای مجنون غلغل شنو از گردون
کان معتمد سدره از عرش مجید آمد
عید آمد ره جویان رقصان و غزل گویان
کان قیصر مه رویان زان قصر مشید آمد
برخیز به میدان رو در حلقه رندان رو
رو جانب مهمان رو کز راه بعید آمد
غم‌هاش همه شادی بندش همه آزادی
یک دانه بدو دادی صد باغ مزید آمد

عید در اشعار مولانا به شیوه های گوناگون بازتاب یافته است که نمونه های آن این هاست:

عید نمای عید را، ای تو هلال عید من
گوش بمال ماه را، ای مهٔ نا پدید من

***

شما را عید، در سالی دو بار است
دوصد عید است، هردم کار ما را
اگر عالم همه عید است و عشرت
برو عا لم، شما را، یار، ما را

***

باز آمدم چو عید نو تا قفل و زندان بشکنم
این چرخ آدم خوار را دندان وسندان بشکنم

***

عید بر عاشقان مبارکباد
عاشقان، عید تان مبارک باد
عید آمد، به کف نشان وصال
عاشقان، این نشان مبارکباد!

***

عید در شعر سعدی همچنان به شیوه های گوناگون بازتاب یافته است:

مردم هلال عید بدیدند و پیش ما
عید است و انک ابروی همچون هلال دوست

***

امشب به راستی شب ما، روز روشن است
عید وصال دوست، علی الرغم دشمن است

***

عید و نو روز من آنست که پیشم باشی
گر نباشی تو، چه عید است و چه نوروز، مرا

***

حافظ شاعر خرافات شکن و دشمن ریا و دغل بازی عید را این نوع بیان می کند:

ساقیا آمدن عید مبارک بادت
آن مواعید که کردی مرود از یادت

***

ثواب روزه وحج، قبول آنکس برد
که خاک میکدهٔ عشق را، زیارت کرد

خاقانی شروانی عید را این گونه استقبال میکند:

صبح‌خیزان کز دو عالم خلوتی برساختند
مجلسی بر یاد عید از خلد خوشتر ساختند
هاتف میخانه داد آواز کای جمع‌الصبوح
پاسخش را آب لعل و کشتی زر ساختند

***

هلال عید می‌بینی و من پیوسته ابرویت
مبارک باد بر تو عید و بر من دیدن رویت

بیدل دهلوی عارف بزرگ و شاعر عرفانی زبان فارسی به عید این گونه نگاه کرده است:

عبرت چشم بسملیم، پردهٔ فقر ما، مدر
آستر است ابرهٔ خلعت روز عید ما

***

پهلو به چرخ می زند امروز جاه عید
کج کرده است باز مهٔ نو، کلاه عید
دارد زماه نو همه تن یک خط جبین
یارب به استان که افتاده، راه عید؟
گویا به وصف قبلهء معنی نواز ماست
این مصرع بلند فلک، دستگاه عید
هرچند از هلا ل رقم کرد، روز گار
در چشم اعتبار خطی از گواه عید

***

عید در اشعار شاعران معاصر زبان فارسی نیز بازتاب زیاد داشته است:

مهدی اخوان ثالث از شاعران معاصر ایران با توجه به این که عید زمان پیراستن انسان از گناه است و انسان باید در این روز به دربار خدا توبه کند، می گوید:

عید آمد و ما خانه خود را نتکاندیم
گردی نستردیم و غباری نفشاندیم
هر جا گذری غلغله شادی و شورست
ما آتش اندوه به آبی ننشاندیم

***

صوفی عشقری غزل سرای معاصر افغانستان نیز نگاه های متفاوتی به عید دارد:

چو در عید صیام، عیدی نه کردی
طوافت، عید قر بان میکنم یار

***

"عید فطر در نگاه مولانا روز کمال است و وصال ، روز مشاهده و رویت ، ماه فائق آمدن بر تضادها ... عید فطر روز اجابت است و شگفتا از شگفتی دریافتهای مولوی در این روز :

بگذشت مه روزه ، عید آمد وعید آمد
بگذشت شب هجران معشوق پدید آمد
آن صبح چو صادق شد عذرای تو وامق شد
معشوق توعاشق شد شیخ تو مرید آمد
شد جنگ و نظر آمد شد زهر و شکر آمد
شد سنگ و گهر آمد شد قفل و کلید آمد
جان ازتن آلوده هم پاک به پاکی رفت
هرچند چو خورشیدی بر پاک و پلید آمد
از لذت جام تو دل مانده به دام تو
جان نیز چو واقف شد او نیز دوید آمد
بس توبه شایسته برسنگ تو بشکسته
بس زاهد و بس عابد کو خرقه درید آمد
باغ از دی نامحرم سه ماه نمی زد دم
بر بوی بهار تو ازغیب رسید آمد"

شگفت که دراین ماه، سنگ درون به گوهر، زهرجان به شکر و قفل دل به کلید تبدیل می شود و مولانا درعید فطر برتمام این گشایش ها دست افشان و سپاس گویان است .

در غزلی مولانا رمضان را به " مریم " و عید فطر را به " عیسی " تشبیه می کند:

نومید مشو جانا کاومید پدید آمد
امید همه جان ها ازغیب رسید آمد
نومید مشو گرچه مریم بشد از دستت
کان نور که عیسی را بر چرخ کشید آمد...
ای شب به سحر برده در یارب و یارب ، تو
آن یارب و یارب را رحمت به شنید آمد
ای درد کهن گشته ! بخ بخ که شفا آمد
وی قفل فرو بسته بکشا که کلید آمد
ای روزه گرفته تو ازمائده بالا
روزه بگشا خوش خوش کان غره عید آمد

"از هر طرف دیوان مولانا که می روی جز حیرتت نمی افزاید و افزایش این حیرت ره آوردی جز شوق و شور" لا یدرک ولا یوصف" چیزی نیست ."

انتخاب غزلی از مولانا به عنوان فصل الخطاب این گفتار دشوار است که هر چه او در ستایش رمضان و پی آمد آن عید فطر دارد همه شور است و شیدایی ، چنانچه می سراید :

عید آمد و عید آمد و آن بخت سعید آمد
برگیرو دهل می زن کان ماه پدید آمد
عید آمد ای مجنون، غلغل شنواز گردون
کان معتمد سدره از عرش مجید آمد
عید آمد ره جویان ، رقصان وغزل گویان
کان قیصر مه رویان زان " قصر مشید" آمد
صد معدن دانایی مجنون شد و سودایی
کان خوبی و زیبایی بی مثل و ندید آمد
زان قدرت پیوستن ، داوود نبی مستش
تا موم کند دستش ، گر سنگ و حدید آمد
عید آمد و ما بی او عیدیم بیا تا ما
برعید زنیم این دم کان خوان و ترید آمد؟
زو زهر شکرگردد، زو ابرقمر گردد
زو تازه وتر گردد هرجا که قدید آمد
برخیز و به میدان رو ، در حلقه رندان رو
رو جانب مهمان رو کز راه بعید آمد
غمهاش همه شادی ، بندش همه آزادی
یک دانه بد و دادی ، صد باغ مزید آمد
من بنده آن شرقم ، در نعمت آن غرقم
جز نعمت پاک او منحوس و پلید آمد
بربند لب و تن زن چون غنچه و چون سوسن
رو صبرکن از گفتن چون صبر کلید آمد"

عید

مهدی سهیلی

عید آمد و درخت غم من شکوفه کرد
"نو" شد جهان و باز غم "کهنه" جان گرفت
عید آمد وبهار به هر باغ سر کشید
اما دل من از ستم عید "غم نهاد"- رنگ خزان گرفت.
□
همراه هر نسیم بهاری که می وزد-
توفان رنج خسته دلان می رسد ز راه
با هر جوانه یی که زند خنده بر درخت-
غم می زند جوانه به دل های بی پناه.
□
آن روزها که چشم یتیمان خرد سال-
در خوننشسته است- هرگز به چشم مرد خردمند
"عید" نیست
سالی که جای پای سعادت در آن نبود-
در دیدگاه مردم دانا "سعید" نیست.
□
آن عید نیست کز ستمش دختری یتیم-
پایش برهنه مانده و گریان دویده است
آن عید چیست کز پی آن بیوه یی فقیر-
هستی به باد داده و محنت خریده است؟
□
آخر چگونه عید کنم من؟ که عیدها-
دیدم به روی بیوه زنان رنگ بیم را
آن عید نیست روز غم و دهشت منست-
روزی که پیش چشم-
بینم برهنه پایی طفل یتیم را.
□
من شادمان چگونه زیم در سرای عید؟-
کز هر سرا نوای غم آگین شنیده ام
دل را چگونه پر کنم از شادی بهار؟-
کز هر کرانه ام-
بس پیر بینوای تهیدست دیده ام.
□
هان، ای یتیم خرد!
ای کودک غریب!
لبخند عید بر من غمگین حرام باد-
گریی غم تو بر لب سردم نشسته است.
هان، ای سپید موی تهی دست بی نصیب!
ای ژنده جامگان!
عریان تنان شهر!
عیشم شکسته باد اگر با چنین غمی-
لبخند عید بر لب من نقش بسته است.
□
ای مرد بینوا که به هر عید خانه سوز-
شرمنده در برابر فرزند بینمت!
ای مرغک شکسته پر، ای بینوا یتیم!
کاندر طلوع عید-
دور از فروغ شادی و لبخند بینمت-
رویم سیاه باد!
دستم تهیست، گوهر اشکم نثار تو
نوروز، چون ز راه رسد همره بهار-
گریم به حال وروز تو و روز گار تو.
□
عید آمد و درخت غم من شکوفه کرد
"نو" شد جهان و باز غم "کهنه" جان گرفت
عید آمد و بهار به هر باغ سرکشید-
اما دل من از ستم عید "غم نهاد"-
رنگ خزان گرفت.

احمد شاه مسعود چهرهٔ جاوید و ماندگار

پوهندوی عبدالعلی کوهی

احمد شاه مسعود محصول ختم جنگ سرد در جهان است، او جنگ را با کمونیزم جنگی با چنان تدبیر و حزم اندیشی در برابر یک اشغالگر قوی پیکر آغاز کرد، که کشور های اروپایی و امریکایی توان مقابله و رویارویی با آن را هیچگاه تصور نمی کردند.

احمد شاه مسعود؛ نه تنها در جهت استقلال افغانستان به نبرد آگاهانه پرداخت؛ بلکه اندیشه های بزرگتری، چون: اندیشهٔ یک حکومت فراگیر و ملی را از طریق انتخابات آزاد و شفاف در سر داشت، او می خواست از طریق یک چنین انتخابات، نظام سیاسی در افغانستان شکل گیرد. بدون شک همایش بن که در آن انتخابات ریاست جمهوری، پارلمانی و تصویب قانون اساسی افغانستان از سوی جامعهٔ جهانی طرح و تائید گردید، در همان اندیشه های بزرگ احمد شاه مسعود وجود داشت. باید گفت، که او نه تنها در فن نظامی، ماهر و مدافع خوب این سرزمین از تعرض و تجاوز بود و دو بار کشور را از تجاوز مستقیم، نظر به درایت و استراتیژی نظامی خاصی که داشت نجات داد؛ بلکه برای ساختن یک افغانستان آزاد، بر تمثیل ارادهٔ مردم تاکید می کرد و برنامه هایی چون: انتخابات، آزادی بیان، دیموکراسی و حکومت عادل و کارآ در دستور کار بعدی وی قرار داشت که مورد خشم عمال تجاوز و استبداد قرار گرفت و نتوانست برنامه های خویش را در جهت دولت سازی و حکومت ملی انجام دهد و این بخش از کار های موصوف به دیگران سپرده شد که با وجود پشتوانهٔ بین المللی و جهانی این حاکمیت پس از همایش بن، نتوانستند آن را استحکام بخشند.

در نبود یک حکومت کارآ، ضعف مشارکت ملی و عدم ارادهٔ سیاسی پس از همایش بن در افغانستان، در جهت صلح و ثبات سیاسی، کشور دوباره در معرض بی ثباتی سیاسی و اجتماعی قرار گرفت. احمد شاه مسعود دو نوع تجربه مبارزه را در خود داشت، مبارزه با کمونیزم در آخرین سال های قرن بیست و مبارزه با تروریزم را در آغاز قرن بیست و یک به جهانیان معرفی کرد.

در سر لوحهٔ کار سیاسی احمد شاه مسعود زمینه شکل گیری یک دولت ملی و فراگیر قرار داشت که دشمنان به کمین نشسته ضد ارزش های انسانی و مدنی از این آرمان های بلند وی جلوگیری کردند و راه این قهرمان را برای رسیدن به چنین برنامه های سراسری و ملی مسدود کردند.

وقتی کمونیزم، کشور را اشغال نمود، استقلال، تمامیت ارضی و ارزش های دینی و ملی ما به مسخره گرفته شد، این احمد شاه مسعود بود که با برنامه های منظم، با تیغ آبدار و با وسایل ابتدائی ارادهٔ قوی دینی و پشتوانهٔ مردم به نبرد پرداخت و پشت آهنین کمونیزم جنگی را در کوهپایه های پنجشیر، بدخشان، کنر، دشت های شمالی، هرات و .... درهم کوبید و چنان سدی در برابر کمونیزم ایجاد کرد که اتحاد شوروی وقت با متحدان بین المللی اش نتوانستند کوچکترین تزلزلی را در ارادهٔ وی به وجود آورند. وقتی، بعد از خروج قشون سرخ از افغانستان بار دیگر کشور از سوی حلقات کشور های بیگانه به اشغال کشیده شد، احمد شاه مسعود لوای استقلال و آزادی را به اهتزاز در آورد و این حرکات منحط، ضد مدنی و ضد ارزشی را که می خواستند با تیغ استبداد سینهٔ مظلوم مردم ما را بشگافند به جهانیان معرفی کرد و با هیچ یک از جریان های ضد ملی و ضد انسانی تن به معامله نداد.

مسعود شخصیت دردمند و هویت تاریخی گم شدهٔ ماست که ارزش های دینی و انسانی را چنان پاسداری نمود که نمونه های آن در تاریخ برخی از کشور ها دیده نمیشود. سوگمندانه باید گفت، هستند کسانی که امروز از چنین شخصیت والا مقام به مثابهٔ وسیلهٔ تبلیغاتی از آن استفاده می کنند و برای ثروت اندوزی و کسب شهرت، حتی از فوتو های آن در اعلانات تبلیغاتی خویش بهره می برند.

به نظر نویسنده، مسعود شخصیتی است بی بدیل که او را باید سمبول مبارزه با بی عدالتی، وطن فروشی و حکومت مافیایی دانست، او الهام آور تفکر سیاسی است، نه نمونه و سمبول ثروت و شهرت دیگران. احمد شاه مسعود متعلق به همه آزاده گان جهان است، تعداد زیادی از آزاده گان و جنبش های بین المللی احمد شاه مسعود را یار و یاور خود خوانده اند، او در قلوب آزاده گان و دلسوختگان جهان قرار دارد. این که احمد شاه مسعود چگونه از روش های جنگی استفاده کرد، بحثی است کارشناسانه و فنی که دانشمندان عرصه های امور نظامی بدان خواهند پرداخت؛ اما آنچه احمد شاه مسعود را در سطح جهان شاخص و متبارز می سازد دید دیگری است که او برای نخستین بار چهرهٔ دهشت افگنی و تروریزم را به جهان معرفی کرد. او در سفر اخیرش نظر به دعوت پارلمان اروپا چند ماه پیش از حادثهٔ سپتمبر از خطر دهشت افگنی در منطقه و جهان خبر داد و گفت که جریان دهشت افگنی روزی دامن غرب و امریکا را خواهد گرفت؛ بنابرین مسعود پیش از اینکه مربوط به افغانستان باشد. متعلق به جامعهٔ آزاده گان جهان است که در جهت زدودن ظلم، استبداد و تجاوز الگو و نمونه می باشد.

مسعود در برنامه های سیاسی خود همواره به عدالت اجتماعی و مشارکت ملی از طریق انتخابات سخن گفته است، طوریکه از سخنان او روایت شده است که می گفت: (وحدت ملی، زمانی تامین می شود که ما عدالت اجتماعی داشته باشیم). مبارزهٔ مسعود به هدف وحدت ملی، مبنی بر اراده مردم و عدالت اجتماعی استوار بود، باور ما اینست که احمد شاه مسعود سال های سال در تفکر و اندیشه های نسل آزادیخواه و ترقی پسند جای خواهد داشت و دیگر اندیشان از تفکر و برنامه های سیاسی و مدنی آن استفاده خواهند کرد: طوریکه گفته اند در جامعه قهرمانانی در عرصه های مختلف در برهه یی از زمان به وجود می آیند و دیگران در طی سال ها از آن تغذیه می کنند، احمد شاه مسعود از شماری چنین شخصیت هایی محسوب می گردد که چراغ راه دیگران در سختی ها و نا ملایمات زندگی خواهد بود.

مسعود فاتح کابل

و حافظ استقلال افغانستان

آنچه می خوانید، پیرامون شخصیت قهرمان ملی کشور، شهیداحمدشاه مسعود، است. همانطوری که نویسنده گفته است (لحظه ها فرا می رسند، روزها درگذر اند و سالیان سپری می شوند...) این مقاله توسط عبدالحی خراسانی سه سال قبل (۱۵ سنبلهٔ ۱۳۸۶) نوشته شده است. اینک هفته نامهٔ مجاهد به مناسبت نهمین سالگرد شهادت ابرمرد جهاد و مقاومت آن را برگزیده است.

لحظه ها فرا می رسند، روز ها درمی گذرند، و سالیان سپری می شوند، اماخاطره ها ماندگار می مانند، ولی جاویدانی خاطره ها متفاوت است، یاد مردان بزرگ جاودانه می ماند، اما اسطوره های حقیقی بسیار نادرند... و مسعود یکی از آن اسطوره هاست... او اختر همیشه تابناک بر اوج کهکشان منظو مهٔ تمدن پر شکوه آریاناست.

مسعود فراتر از دایرهٔ قومیت، حزب، مذهب، جغرافیا و سرزمین است. پنجشیر این افتخار را دارد که چنین رادمردی را در دامان پر مهر خویش پرورش داده است. افغانستان بر آن می بالد که فرمانروایی پیروزمندی را تقدیم جامعه نموده است، او حافظ استقلال مملکت و سپهسالار دین اسلام بود.

تمام ادوار زندگی او در مبارزه و جهاد و مقاومت سپری گردید، روزگاری در برابرحکام ظالم و فرمانروایان فاسد حسین وار به میدان مبارزه رفت، و آنگاه که ارتش سرخ و لشکرالحاد به سرزمین او هجوم آوردند حمزه وار فرماندهی و زعامت جهاد را در دست گرفت، زمانی که متحجرین نهروانی سپاه جهل و جمود بر افغانستان حمله کردند علی وار به میدان رزم شتافت، اینجا بود که محور مقاومت شد، ایستاد مبارزه کرد و دست رد به سینهٔ تمام کسانی زد که به تکرار برای او آیات یأس خواندند.

مسعود یک مکتب بود، مسعود یک تفکر است، مسعود یک ملت است، مسعود سر فصل جدید تاریخ پر شکوه آریاناست، مسعود در مرثیه ها خلاصه نمی شود، مسعود بایگانی تاریخ نیست، مسعود امتداد حیات جاویدان ماست.

مسعود انحصار ناپذیر است، هیچ گروه یا فرد خاصی آینه شفافی برای شناخت تصویرحقیقی مسعود نیست. او جانشینی نداشت و ندارد، تمام مردم متدین و وطن دوست کشور پیروان او هستند، او به دنبال منافع شخصی نبود.

مسعود در منافع ملی کشورش ذوب شده بود. آرمان و ارادهٔ او آرمان و ارادهٔ مردم متدین افغانستان بود.

مسعود مثل همه مردم افغانستان زندگی می کرد، او در قصر های پر شکوه و مجلل از دیده ها پنهان نبود... مسعود با مردمش صادق، راست و صمیمی بود... هیچکس، حتی فقیر ترین فرد جامعه در محضر او احساس بیگانگی نمی کرد... سیاست او شفاف، قاطع و صریح بود، در همه احوال به خدایش توکل داشت و به قدرت ملت امیدوار بود. او پاکنهاد، راستگو و درست کردار بود.

در صفای خلوت عارفان، در شکوه عزت پارسایان، در تجلی شمشیر مجاهدان، درطنین آهنگ دلنشین سماع شب زنده داران... می توان جلوهٔ شکوه و عظمت مسعود را دید و لمس کرد.

مسعود به آزادی و دیموکراسی مطابق اصول اسلام و فرهنگ متعالی جامعهٔ ما باور و اعتقاد کامل داشت، البته نه از آن روی که برای خوش آمد گویی ارباب دهکدهٔ جهانی باشد، و نه از باب ریا و تظاهر... او یک مسلمان معتدل و آزاده بود.

حضورش به دل ها آرامش و به روان ها امید و اطمینان می بخشید، او به غزلیات مولانا بیدل دهلوی علاقهٔ فراوان داشت و با دقت خاصی مطالعه می کرد. دیوان اشعار حافظ لسان الغیب شیراز انیس شب های مسعود بود. در عرفان او را می توان از پیروان مکتب مولانا جلال الدین محمد بلخی برشمرد... درهفته های اخیرحیاتش به عرفای نامدار از جمله امام ابو حامد محمد غزالی علاقه مندی فروان پیدا نموده بود.

مسعود دارای شیوهٔ مدیرت مسلط، قوی و متمرکز بود. درک او دشوار، شخصیت چند بعدی آش پیچیده، رفتارش با وقار، عملکردش قاطع و گفتارش سنجیده و متین بود. او مودب و بسیار متواضع بود.

از بازرگانان سیاسی بر حذر باید بود، اخیرا دیده می شود که عده یی برای رسیدن به اهداف خاصی از یاد او و نام او بهره وری سیاسی می کنند، اینان تجارت پیشه گانی هستند که برای رسیدن به اهداف سیاسی بیشتر علاقمندند تا راه و افکار مسعود...

برخی هم سعی دارند با توجه به ذایقه مورد پسندکدخدای دهکده جهانی، مسعود را اگر بتوانند اندک اندک غیر متدین نشان دهند... اما مسعود مسلمانی بود معتقد، متدین، مجاهد و شریعتمدار...

هیچگاه نماز شب و ذکر سحرش ترک نگردید در همهٔ احوال به خدایش توکل داشت... او پارسا و پرهیز گار بود. صداقت ابوبکر، صلابت عمر، عظمت علی، حیای عثمان، شجاعت خالد، و ارادهٔ حسین در سیمای او متجلی بود.

رمضان می رود و عید است در راه!

تقدسی

رمضان تا چند روز دیگر، رخت خود را بر می بندد تا به سوی پروردگار خود برود؛ این ماه مبارک آمال بزرگی را در خصوص تغییر و اصلاح نفس ها، کشورها و جوامع در خود داشت، بخشی از این آرزوها شاید متحقق شده باشد، اما بخش بزرگی از آن تا هنوز که رمضان در شرف رفتن است تحقق نا یافته باقی مانده است.

همین گونه طومار عمر انسان نیز پیچیده شده و هر روز خشتی از تعمیر زندگیش فرو می ریزد و به ناگاه، خویشتن خود را در پیشروی خدای بزرگ رو در رو می یابد که هیچ ترجمانی هم میان او خدایش نخواهد بود. در آن روز انسان، زندگی را با تمام طول و عرض آن، به اندازۀ ساعتی از یک روز می بیند؛ چنان که خداوند می فرماید:

"ترجمه: روزی که ایشان چیزی را مشاهده می‌کنند که به ایشان وعده داده می‌شد، انگار که آنان مدّتی از یک روز در دنیا مانده‌اند (و زندگی کرده‌اند)". احقاف آیۀ ۳۵

ماه مبارک رمضان پروندۀ قطوری را در هنگام رفتن، فرو می پیچد که هم حاوی عملکرد آدم های پارسا، شکیبا و پرتلاش و هم حاوی عملکرد آدم های ستمگر و غافل است. این پرونده با همه داشته های خود، در روز رستاخیز و در پیش روی آفریدگار هستی گشوده می شود، تا از روی کارکردهای نیکو و زشت آفریده های خدا پرده بردارد.

ایکاش؛ آنانی که در رمضان نسبت به این ماه میمون بی حرمتی می کنند، بندگان خدا را مورد ستم و استضعاف قرار می دهند، حقوق مردم را تلف می نمایند، نسبت به تأمین عدالت بی توجه اند، از خون بیچارگان و بی پناهان برای خود سرمایه های رؤیایی می اندوزند، برای تحکیم قدرت نا مشروع خویش انسان های آزاده و عزیز را به نا حق به بند می کشند و بر آنان اتهام می بندند و صدها خلاف کاری دیگر را در لفافه های متنوع مرتکب می شوند، بدانند که سرنوشت شان در آن روز چه خواهد شد؛ روزی که هیچ پشیمانی سودی نمی رساند و هیچ واسطه یی هم پذیرفته نخواهد شد.

بنا بر این، من از تمام برادران مسلمان مخصوصاً آنانی که این سطور را می خوانند، خواهش می کنم که ما همه باید با گذشت ماه مبارک رمضان، حساب خود را از نو بیاغازیم و به پیشگاه حضرت باریتعالی تجدید پیمان نماییم که تمام طاعات و کردار نیکی را که در رمضان انجام می دادیم، پس از رمضان نیز پیوسته انجام دهیم و به سان کسانی نباشیم که خداوند را تنها در رمضان می پرستند و اما پس از رمضان کارهای ناروا و غیر انسانی و اسلامی خویش را از سر می گیرند و هیچ حد و مرزی را رعایت نمی کنند. در حالی که خداوند متعال رمضان را فرصتی قرار داده است تا انسان ها در این فرصت ارجمند، به عادات نیک خو کنند و بعد از رمضان نیز بر آن، پای بند باشند؛ ثمره و پیامد حقیقی روزه هم همان است که پس از رمضان به ظهور برسد و در روش و اخلاق آدمی تحول ایجاد نماید.

رسول گرامی اسلام صلی الله علیه و سلم، همواره بر اعمال خیر تأکید می ورزید و خود نیز بر آن پای بند بود؛ و هنگامی که از وی پرسیده شد: کدام اعمال نزد خداوند دوست داشتنی و پسندیده است؟ فرمود: "با دوام تر آن، اگرچه اندک باشد".

و در جای دیگری می فرماید:

ترجمه: "بهترین عمل به نزد خداوند آن است که بر آن صاحبش پای بندی نماید و اگرچه اندک باشد". به روایت مسلم رسول اکرم با توجه به اهمیتی که مداومت بر کار خیر در فرهنگ اسلامی دارد، همواره توصیه می کرد که فرد مسلمان بایستی بر کارهای نیکو خود را عادت دهد و بدون آن که دچار تفریط شود، همیشه آن را استمرار بخشد. به گونۀ مثال آنحضرت صلی الله علیه و سلم برای عبدالله بن عمرو رضی الله عنه می گوید:

ترجمه: "ای عبدالله؛ مانند فلان کس مباش که در شب عبادت می کرد، (حالا) آن را ترک کرده است". به روایت بخاری.

به هر حال ما با گذشت ماه مبارک رمضان، در برابر یک آزمون بزرگ قرار می گیریم؛ از این رو، خیلی زیبا خواهد بود که در این آزمون، با خرد ورزی و بهره گیری از عقلانیت خویش، پیمان خود با خدا نشکنیم، پس از آن که به صلاح رو آوردیم، مفسد نشویم و با دستان خود، ثمرۀ تلاش ها و کارهایی را که در رمضان انجام دادیم، نابود نسازیم. زیرا چنین روشی نادرست و غیر قابل پذیرش است و خداوند منان بندگان خود را از انتخاب آن باز داشته می فرماید:

ترجمه: "شما (که با پیمان بستن به نام خدا تعهّدی را می‌پذیرید، به عهد خود وفا کنید و) همانند آن زنی نباشید که (به سبب دیوانگی، پشمهای) رشته خود را بعد از تابیدن، از هم وا می‌کرد. شما نباید به خاطر (ملاحظه این و آن و) این که گروهی، جمعیّت شان از گروه دیگری بیشتر است، (پیمان ها و) سوگندهای خود را (بشکنید و آن را) وسیله خیانت و تقلب و فساد قرار دهید. (آگاه باشید که) خداوند با امر به وفای به عهد، شما را مورد آزمایش قرار می‌دهد. و (خداوند نتیجه این آزمایش و) آنچه را در آن اختلاف می‌ورزیده‌اید در روز قیامت برای شما آشکار می‌سازد (و پرده از اسرار دل ها برمی‌دارد)". نحل آیۀ ۹۲

زمانی که با ماه رحمت و طاعت وداع می کنیم، طبیعتاً به استقبال عید می رویم؛ عیدی که خداوند متعال پس از تمام کردن نعمت روزه و به پایان رساندن روزهای رمضان، آن را وسیلۀ خوشحالی و سرور مسلمانان قرار داده است: چنان که در سورۀ بقره با اشاره به این موضوع می فرماید:

ترجمه: "(خداوند ماه رمضان و رخصت آن را برای شما روشن داشته است) تا تعداد (روزهای رمضان) را کامل گردانید و خدا را بر این که شما را (به احکام دین که سعادت تان در آن است) هدایت کرده است، بزرگ دارید و تا این که (از همه نعمت های او) سپاسگزاری کنید". بقره آیۀ ۱۸۵

بایسته است که از خداوند بزرگ بسیار سپاسگزار باشیم که برای ما نعمت روزه گرفتن و استفاده از روزها و شب های رمضان را ارزانی داشت؛ امیدواریم که آن ذات کبریایی عید مبارک فطر را مایۀ عزت، سرفرازی و پیروزی امت اسلامی بگرداند و بشریت سرگردان و تشنۀ هدایت را به راه خیر و روشنایی رهنمون گردد.

در این مناسبت مسعود و فرخنده لازم است که دست های محبت خویش را به سوی برادران، همسایگان و نزدیکان خود از صمیم قلب دراز کنیم، زبان های مان را از غیبت و دل های مان را از کینه و عداوت شان بشوییم و بذر محبت آنان را در سرزمین وجود مان بکاریم.

گوهر و جانمایۀ عید در اسلام این است که مسلمانان به فضل و مرحمت الهی احساس خوش وقتی کنند، با یکدیگر طرح دوستی و مهرورزی بریزند، رشته های مودت را در میان خویش نیرو ببخشند، غبار اندوه را از چهره های غمناکان بروبند و زمینه های زندگی آبرومندانه و با افتخار را برای خود و همنوعان شان فراهم آورند، تا لذت عید برای همه قابل لمس گردد.

عیدی که از پیش رو می آید، عید شرعی ما است که شعایر آن را به منظور امتثال امر الهی برگزار می کنیم. اما عید حقیقی مسلمانان زمانی خواهد بود که دعوت اسلامی در سراسر دنیا به پیروزی برسد، در سرزمین های اسلامی قانون خدا حکومت نماید، پرده های ظلم و بی عدالتی و اجحاف که دنیای اسلام را دچار رکود و تباهی ساخته است، یکی پی دیگر دریده شود و امت اسلامی جایگاه با عظمت گذشتۀ خود را که قیادت بشریت است بازیابد و در آن روز، مؤمنان از نصرت الهی مسرور خواهند شد.

عید حقیقی ما آن گاه است که امت ما از خواب سنگین چند صد سالۀ خود بیدار شود، زنجیرهای بردگی و دنباله روی از دست و پایش کشیده آید و به استبداد منحوسی که شانه های مسلمانان را خمانده و امت اسلامی را از کاروان تمدن و پیشرفت باز داشته است، پایان داده شود.

عید واقعی ما وقتی خواهد بود که تمام ستمدیدگان دنیای اسلام و آنهایی که در اثر ظلم و تجاوز وحشیانۀ حکام مستبد و قیادت های مزدور بدون محاکمه در پشت میله های زندان به سر می برند و بدون هیچ گناهی، فقط به جرم مسلمان بودن و آزادیخواهی و خدمتگزاری به دین و مردم خویش، پیوسته شکنجه می شوند، خوشحالی و آزادی خود را بازیافته و به حقوق مشروع انسانی شان دست یازند و دیگر هیچ کسی نتواند آنان را از حق مشارکت در سرنوشت سیاسی و آبادی کشور شان باز دارد.

عید حقیقی مسلمانان آن زمان برپا خواهد شد که فلسطین سرزمین پایداری و شهادت و مسجد اقصی از اسارت صهیونیزم جهانی رهایی یابد و هزاران اسیر قهرمان از بند اسرائیل و سایر قدرت های استکباری رها شده و به آغوش خانواده های شان باز گردند و دولت مستقل فلسطین به پایتختی قدس شریف تشکیل شود.

عید حقیقی ما وقتی است که تمام کشور های اسلامی، از هرگونه نفوذ بیگانه زیر هر نام و عنوان و لفافه یی که باشد آزاد شوند، صلاحیت مسلمانان به دست خود شان باشد و تصمیم های شان نیز برخاسته از ارادۀ آزاد خود شان باشد و همچنان معاهدات ننگینی که با قدرت های توسعه طلب دارند، ملغی قرار داده شود.

و سرانجام عید حقیقی ما هنگامی است که سیل خون، از پیکرۀ امت اسلامی بخشکد، بساط خصومت ها و کشیدگی های ناروای ذات البینی از سرزمین پهناور اسلام برچیده گردد و توانایی هایی که امروز، در میان خود مسلمانان و علیه یکدیگر شان به مصرف می رسد در برابر دشمنان شان هزینه شود و وحدت اسلامی در میان امت به معنای درست کلمه تأمین گردد.

بنا بر این بنده به عنوان فردی از این امت، از تمام امت اسلامی مخصوصاً از نخبگان سیاسی، فرهنگی و دینی این امت بزرگ، می طلبم که روی یک کلمه توافق نمایند و آن این که همه باید برای تأمین آزادی ها و حقوق شرعی و انسانی مسلمانان و برای مبارزه با استبداد ویرانکن و بنیان برانداز بسیج شوند؛ و به منظور رهایی از زیر یوغ بیگانگان از بذل هیچ تلاشی دریغ نورزند، زیرا دشمن هیچگاه، طرفدار آرامی و عزت ما نیست و تا زمانی که آخرین میخ تباهی را بر تابوت این امت نکوبد، از توطئه چینی دست بر نمی گیرد؛ چنان که خداوند متعال می فرماید:

ترجمه: "ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از کافران، فرمانبرداری کنید، شما را به کفر بر می‌گردانند و زیان دیده (از سوی دین و ایمان به سوی کفر و حرمان) برمی‌گردید. (کافران یاور شما نیستند) بلکه خدا یاور شما است و او بهترین یاوران (و بزرگترین مددکاران) است". آل عمران آیۀ های ۱۴۹-۱۵۰

در پایان از خداوند بزرگ مسألت می کنم که روزه، نماز و سایر کارهای شایستۀ ما را مقبول و منظور فرماید و زمینه های رشد و سربلندی مسلمانان را فراهم نماید!

مسعود قهرمان ملی و...

اول را گفته بود و با طرح و برنامه یی از سوی مجاهدان مواجه نشده بود، برافروخته شد و خطاب به قوماندانان گفت: من ازخود طرح و برنامه دارم. کسی قبول دارد خوب و اگر ندارد برود پشت کار خود.

مسعود می گوید، من خطاب به او گفتم: من این طرح و برنامه را نمی پذیرم و می روم پی کار خود.

چنین بود که وضعیت برهم خورد و قوماندانان مداخله کردند و بالاخره فیصله چنین شد که به نمایندگی از شورای قوماندانان به پاکستان بروم و موضوع را با رهبران و پاکستانی ها درمیان گذارم که چنین شد و درنتیجه طرح من قبول گردید.

این رویداد دیگریست که آزادگی مسعود را مسجل می کند. درسخت ترین شرایط که می توانست برایش نهایت دشوار تمام شود. دیده می شود که مسعود سخن خود را دارد و از کسی فرمان نمی برد. شاید حاضر است نابود شود و اما آزادگی اش را معامله نکند که چنین هم شد.

مسعود و امریکا

بعد از پیروزی جهاد داکتر عبدالرحمن زا جملهٔ نماینده هایی بود که از جانب مسعود به دنیا سفر می کرد و با کشورها و دستگاه ها، مذاکره می نمود. روزی از داکتر عبدالرحمن پرسیدم: شما با کشور های بیرونی همیشه مذاکره دارید. نظر آن ها درمورد افغانستان چیست؟

داکتر عبدالرحمن گفت: (عین سخنان داکتر است) با هر کدام که صحبت می نمایم، می گویند: ما حکومت اخوانی را درافغانستان قبول نداریم. چیست طرح تان (طرح مسعود)؟ بیارین که ما حمایت کنیم. اگر طرح ندارید، این طرح. بعد طرح خود را می گویند. اما در همه طرح ها مسعود است. مسعود را حذف نمی کنند. می خواهند مسعود باشد و طرح آن ها را عملی کند. اما مسعود هیچ گاهی زیر بار آن ها نرفت. همین است که شهید گردید. آن دستگاه و وسایلی که مسعود را شهید کرد، توسط بن لادن و ساده لوحانی که مجری کار بودند، ساخته نشده بود. کسانی او را ساختند که دیگر از تسلیمی مسعود با خویش نا امید شده بودند. مسعود جان داد اما روی اسلام و آرمان های جهاد پا نگذاشت، به خاطر منافع خود معامله نکرد و در برابر مسلمانان و یاران و همسنگران خود قرار نگرفت، چیزی که بسیاری از مدعیان جهاد و آزادی به دنبالش بودند و شماری هم در پای آن به معامله نشستند. همین عظمت کافی نیست که مسعود، برای همیشه مورد حرمت باشد.

اما نکتهٔ دیگر: طالبان به قول نصیر الله بابر و بی نظیر بوتو (پدر و مادر طالبان) با طرح انگلیس، تائید امریکا، حمایت مالی عربستان و تربیهٔ پاکستان، ساخته شد. هدف این سازمان جلوگیری از تأسیس نظام اسلامی در افغانستان، و نابودسازی مجاهدان به نفع امریکا و انگلیس، طرد متمردان که به گفتهٔ عرب ها عمل نکرده اند و نابودی و یا مصروف سازی تروریست های عرب در افغانستان و استفاده از آنان در برنامه های بعدی برعلیه منافع روسیه و چین، و تحویل دهی سرنوشت افغانستان به دست جنرالان پاکستانی بود. طالبان گام به گام با حمایت این کشور ها پیش می آمد و غرب تلاش داشت با این فشارها مسعود را وادار به تسلیم و استخدام به خدمت خود نماید. درکنار سایرین، رابین رافاییل معاون وزیر خارجه و نمایندهٔ امریکا درامور افغانستان متصدی این امر بود. رافاییل در جریان پیش روی های طالبان به عنوان پیش مرگان منافع غرب، دو بار با مسعود مذاکره کرد. درعقرب ۱۳۷۴در بگرام (حدود یک سال قبل از اشغال کابل) و بار دیگر در سرطان ۱۳۷۵ در استالیف (۴ ماه قبل از اشغال کابل)

درهر بار او تلاش دارد مسعود را زیر فشار قرار دهد و وادار به تسلیم نماید ازخطر تروریزم، مداخلهٔ پاکستان و تجهیز تروریست ها، از آن طریق سخن نمی گوید و آن را نمی پذیرد.

مسعود در پاسخ او می گوید: ما یک دولت مستقل هستیم می خواهیم روابط صمیمانه و آزاد با همه کشور ها داشته باشیم. باکسی دشمنی نداریم. شما تلاش نمایید که پاکستان استراتیژی خود را در افغانستان تغییر دهد. درغیر آن ما ناگزیر هستیم و مجبور خواهیم شد به خاطر اکمال خود رابطه هایی را برقرار نماییم. این درحقیقت پاسخ رد بر امریکا بود که اگر تو سیاستت را تغییر ندهی، من نه تنها تسلیم تو نمی شوم. به این معنی که من تسلیم شما هیچ وقت نخواهم شد.

درملاقات استالیف ، رافاییل صریحاً می گوید: درعقب طالبان منافع ما قرار دارد. طالبان جلال آباد را اشغال کرده اند، شما هم تسلیم شوید و ازکابل برایید. مسعود وقتی این تهدید را دید: کلاهش را ازسرش گرفت و به مقابل او روی میز گذاشت و گفت: برابر با این کلاه اگر درافغانستان جایی بماند من جنگ خواهم کرد.

مسعود این سخنان را دربرابر بزرگترین قدرت جهان که می خواهد او را در تسلیمی امتیازات فراوان دهد، می گوید. همین امرکافی نیست که عظمت او را برای همیش صحه گذاریم و قهرمان راستین ملت افغانستان بدانیم که سر داد و تسلیم نشد؟

مسعود و ازبکستان

بعد از اشغال کابل، مسعود مرکز فرماندهی خود را به پنجشیر و تخاز برد. اکمالات نیازمندی های مسعود از طریق بندر حیرتان می شد که بلخ افغانستان را به ترمذ ازبکستان پیوند می دهد. مواد غذایی و حتی اسلحه که مسعود از بازاز آزاد خریداری می کرد، توسط موتر های مسعود همه روزه از حیرتان به سوی تخار و بدخشان و پنجشیر حرکت داشت. ازبکستان دراین آوان از جنرال دوستم شدیداً حمایت می کرد. درحقیقت به هدایت و خواست غرب، پاکستان به وسیلهٔ طالبان در جنوب و ازبکستان به وسیلهٔ جنرال دوستم درشمال مسعود را زیر فشار قرار می دادند. ازبکستان در این ایام گاه به گاه به حرکت اموال مورد نیاز مسعود مشکل ایجاد می کرد و به وقفه ها مانع حرکت آن ها می شد. البته همیشه توقع داشت امتیازاتی را به نفع جنرال دوستم به دست آرد.

مسعود علاقمند بود با ازبکستان روابط خوب داشته باشد. بلاخره زمینه میسر گردید و قرار شد بین مسعود و کریم اف رئیس جمهور ازبکستان برای رفع سوء تفاهمات و توسعهٔ حسن نیت، رابطهٔ مستقیم برقرار شود. ناصر مسوول مخابرهٔ مسعود می گوید: برای تامین این ارتباط من به ازبکستان رفتم. مدت ۲۰ روز با دستگاه امنیت ازبکستان درتنظیم فریکونسی های مخابراتی و برقراری رابطهٔ دوجانبه؛ کارهای عملی نمودم و برگشتم. رابطهٔ ما برقرار شد. اولین تماس مخابروی بین مسعود وکریم اف بود که بسیار با شادمانی برقرار گردید. مسعود ازاین رابطه بسیار شاد بود و به آن زیاد علاقه داشت. چه از این طریق خیلی از مشکلاتش رفع می گردید به خصوص درقسمت اکمالات جبهه که برایش حیاتی بود.

ناصر می گوید: چند روز از این ارتباط سپری نشده بود، که مخابره یی از ازبکستان آمد و درآن تاکید داشتند که چند نفر از مخالفان ازبک درفلان نقطهٔ افغانستان است، مسعود باید آن ها را بسته به ازبکستان تسلیم نماید.

من با موتر و مخابرهٔ خود درساحهٔ بین بازارک و سریچه درکنار دریای پنجشیر بودم. در همین لحظه آمر صاحب پیدا شد. ازین که ازبک ها تاکید داشتند هرچه زودتر پیام را به آمر صاحب برسانم، وقتی آمرصاحب نزدیک آمد، پیام را که نوشته بودم برایش دادم. مطلب آن را خواند و لبخندی زد و گفت:

- چه وقت این را فرستادند؟

-گفتم: چند دقیقه پیشتر.

-گفت: کجاست مخابره ات؟

- گفتم: دربین موتر است.

- گفت: بیار

مخابره را آوردم و آماده شدم که آن را عیار بسازم که آمرصاحب با آن ها صحبت می کند. یک مرتبه دیدم که امرصاحب مخابره را بلند کرد و به شدت هرچه تمام دربین دریای پنجشیر انداخت، وگفت: مردم نادان، فکرکرده اند من مجبورم و مزدوری می کنم.

ص۱۱

از فرهنگ قهرمانی تا...

برگزاری انتخابات سالم، تدوین قانون اساسی و قانونمند کردن نظام اسلامی در افغانستان، اصول و معیار های اصلی من در سالیان مبارزات بوده است.»

و در جای دیگری گفته بود: «... همه این را قبول کنند که در آینده برویم به طرف یک حکومت ملی ... و احترام بگذاریم به آرای مردم، و بپذیریم هر چه که آرای مردم فیصله کرد، ما بر آن اطاعت و اعتنا داشته باشیم.»

قهرمانان تاریخ را از دو راه به قتل می رسانند:

یکی از راه فراموشی و دیگرش از راه مسخ شخصیت. ابر مردانی که زدودن یاد و خاطره شان از اذهان کار آسانی نیست، سیمای شان را مسخ می نمایند. به عنوان مثال در این سه دههٔ که سپری شد ما شاهد تلاش های فراوانی در جهت دگرگون جلوه دادن چهرهٔ سید جمال بودیم که از طرف نمایندگان دیرینهٔ انگلیس در خاور میانه صورت می گرفت. راه دیگر مسخ و تشویه سیمای تابناک قهرمانان تاریخ، گذاشتن نقاب "سپارتا کوس" و "هوشی مین" و "چیگوارا" و "ابو مسلم" و "صلاح الدین" ... بر روی بازیگران صحنه های تحریف، دروغ، نفاق و ریا می باشد. تلاش در جهت مسخ و تشویه سیما و شخصیت آن قهرمان معتقد می تواند در همین راستا تفسیر شود. ترور راه قهرمان خطرناکتر از ترور خود اوست زیرا قهرمان همه هستی خود را در راه آرمان و هدف خویش فدا می سازد.

قهرمانان با شیوه های نظامی از میان برداشته می شوند ولی راه و هدف شان با ابزار فرهنگی ترور می شود. اگر قهرمانان از مرز های زمینی و خاکی یک سرزمین پاسداری می نمایند، حمایت از پیام و مرام آنها از راه حفاظت مرزهای فرهنگی، هویتی و اعتقادی ممکن است و بس. اگر وجود قهرمان از راه انفجاری که آوازه اش در همه جا پیچید، تصفیه گردید، امروز راه او با شیوه های ملایم، آهسته و آرام هدف قرار داده می شود.

عرصه های مبارزه قهرمان خوفناک است و صحنه های ترور هدف او فریبنده و پر سود. ترور او از راه دشمنی صورت گرفت و ترور آرمان او از راه دوستی اجرا می شود وقتی که او را از پا در می آوردند طنین انفجار آن دنیا را تکان داد ولی هنگام مسدود ساختن راه او موسیقی تخدیر کننده قدرت همه را در خواب مقناطیسی فرو برد. آن قهرمان در مرزهای جبهه می جنگید ولی عرصه ترور اهداف او درون خانه ها، انجمن ها و دفاتر است. در آنجا بمب و گلوله می ریختند و در اینجا بذر تفرقه می افشانند. در آنجا خطوط اول جبهه کوبیده می شد و در اینجا نصاب تعلیمی مکاتب و برنامه های رادیویی و تلویزیونی هدف قرار می گیرد. در آنجا عرصه مبارزه، دامنه های هندوکش بود و در اینجا صفحات مجلات و جراید و پرده های سینما و انترنت است. در آنجا کارخانه های نظامی دشمن تانک و توپ تولید می نمود و در اینجا مراکز تبلیغاتی و اطلاعاتی هر روز واژه و اصطلاح می سازند و در دهان مشتی بی شعور و بی هویت می گذارند. زخم خورده آن جنگ مقاومت می آفرید و قربانی این نبرد خلع انگیزه می شود. در ترور او شور ایجاد شد و هنگام ترور راه او شعور کشته می شود. اگر قهرمان از خویشتن گذشت تا به خدا و قلب مردمش رسد، تاجران پیام و مرام او از خدا و مردم می گذرند تا به خود رسند.

تجلیل واقعی از سالروز شهادت احمد شاه مسعود، چیزی جز بزرگداشت از پروژه و مرام و راه و آرمان آن شهید بزرگوار نیست.

شهید احمد شاه مسعود:

آرزو دارم، روزی فرا رسد که دو باره به دانشگاه برگردم و درس هایم را تمام کنم

گزارش از عنایت

احمدشاه مسعود اسطوره یی جهاد و مقاومت مردم افغانستان، نه سال پیش از امروز در ۱۸ سنبلهٔ سال ۱۳۸۰ هجری خورشیدی توسط تروریزم بین المللی در خواجه بهاءالدین ولایت تخار به شهادت رسید. حادثهٔ مرگ او و رویداد های دیگری جهانی که از یک منبع سرچشمه می گرفت، تحولات عمده را به سطح جهان، منطقه وکشور در پی داشت.

صالح محمد ریگستانی نمایندهٔ پیشین ولایت پنجشیر در دور اول مجلس نمایندگان که سال ها با آمرصاحب بوده است، می گوید، نه سال از شهادت احمد شاه مسعود می گذرد، آنچه تغییر نکرده حضور خارجیان و ادامهٔ جنگ به نام این و آن می باشد. او شهادت احمد شاه مسعود را توطئهٔ بین المللی خوانده، کشورها، سازمان ها و شخصیت ها را در داخل و خارج کشور را متهم به این قتل نمود.

از آقای ریگستانی پرسیده شد بررسی های که راجع به قتل احمد شاه مسعود صورت گرفته به کدام نتیجهٔ هم رسیده است یاخیر ؟

وی تصریح کرد: تحقیقات و بررسی هایی که صورت گرفته، نشان می دهدکه برخی از کشورها، سازمان ها، شخصیت ها در داخل و خارج کشور در این قضیه به نحوی از انحاء دخیل بودند و برای این که هنوز این تحقیقات نهایی نشده من از گرفتن نام این ها خود داری می کنم.

ریگستانی اضافه کرد، اگر مسعود زنده می بود، به هیچ عنوانی حضور نظامی خارجی ها را قبول نمی کرد، او به کمک خداوند و مردم، امنیت را در کشور به عهده می گرفت و هیچ گاهی از خارجیان دعوت نمی کرد، تا برای ما امنیت بیاورند.

مسعود سه دهه به خاطر رسیدن به آرمان های متعالی مبارزه کرد و بالآخره در پای آرزوهایش شهید شد، بارها از او شنیده شده بود که به خاطر چهار هدفی که عبارت از اسلام، وطن، آزادی و استقلال کامل است، مبارزه می کند.

وی آزادی را در چارچوب اسلام قبول می کرد و به این باور بود که اسلام دینی است که برای انسانیت آبرو، عزت و آزادی کامل داده است.

او خواهان تحقق عدالت اجتماعی و مشارکت ملی در ابعاد سیاسی، اقتصادی و اجتماعی کشور بود. درهمین راستا احمد شاه مسعود بارها برای مخالفان خود پیشنهاد می کرد که جنگ را خاتمه داده به طرف مردم برویم. ریگستانی می گوید، دریک مذاکراتی که آمرصاحب با طالبان داشت و من در آن مجلس حاضر بودم، برای آنهاگفت: شما که ادعا می کنید که نود در صد خاک افغانستان را در اختیار دارید، چرا از رفتن به انتخابات و مراجعه با مردم بیم دارید.

نمایندهٔ اسبق مردم در شورای ملی علاوه کرد، احمد شاه مسعود در آن وقت به آنها تصریح کرد، در صورتی که مردم هر کسی را به حیث زعیم خود انتخاب کنند، ما حاضر هستیم که سلاح خود را به زمین بگذاریم.

بدون شک احمد شاه مسعود، به حیث یک فرماندهٔ ملی که از بطن حوادث بر خاسته بود، به نقش مردم در ایجاد حکومت و حاکمیت بسیار علاقمند بود و به باور کامل رفتن به طرف مردم را به عنوان یک راه حل دائمی همیشه پیشنهاد می کرد.

اما متأسفانه این اهداف و آرزوها تا هنوز برآورده نشده و تنها چیزی که در کشور صورت گرفته است به قول آقای ریگستانی، یک انتخابات شکلی بود که در آن نقش حاکمیت نسبت به نقش مردم بیشتر بود.

نه سال پیش احمد شاه مسعود شهید شد اما او برای آیندهٔ افغانستان چه نوع نظام سیاسی را می خواست؟ ریگستانی کسی که ۲۱ سال در کنار او بود معتقد است که مسعود طرف دار یک نظامی اسلامی در کشور بود، او باور داشت که در این نظام عدالت اجتماعی متحقق می شود و تمام مردم افغانستان خود را در آن شریک می دانند.

کسانی که با مسعود شهید آشنایی داشتند می گویند او از یک نظام غیر متمرکز و پارلمانی حمایت می کرد و این نوع نظام را یک راهکار خوب برای مشارکت تمام مردم در قدرت می دانست.

از ویژگی های احمد شاه مسعود این بود که آدم متواضع، دارایی روحیهٔ عالی و برنامه ریز دقیق درکار ها بود. این خصوصیات سبب شد تا به عنوان یک فرماندهٔ با نظم و خوش نام در دوران مبارزات سیاسی و نظامی خود در برابر اشغالگران موفقیت های زیاد را کسب نماید.

در حال حاضر برخی ها از نام مسعود، استفاده های ابزاری می نمایند، در حالی که تا هنوز ثابت نکرده اندکه پایبند به آرمان های مسعود شهید باشند!

ریگستانی می گوید، در این شکی نیست که مسعود شهید شخصیت عالی برای پیروی کردن است، اما هرکسی که می خواهد از او پیروی کند و یا هم ادعا دارد که راه رو راه اوست، زندگی شخصی معیاریست برای شناسایی این گونه افراد.

گفته می شود اگر مسعود زنده می بود در نظام کنونی افغانستان به کدام موقف راضی می شد؟

باور مردم وکسانی که او را می شاختند این است که شهید مسعود در شرایط کنونی بیشترین نقش را در بیرون از دولت می داشت و هیچ وقتی برای خودش چیزی را نمی خواست. زیرا او بارها گفته بود، آرزو دارم روزی فرا رسد که دو باره به دانشگاه بروم و درس های خود را تکمیل نمایم ودر بازسازی کشور نقش ایفا کنم.

۱۸ سنبله مصادف است با سالروز شهادت مسعود و هفتهٔ شهید. این روز طی سالیان گذشته از سوی مردم و دولت تجلیل می شد. اما امسال از این روز و دیگر روزهای ملی بنا به دلایلی از جمله نبود امنیت و کم توجهی مقامات تجلیل آنچنانی صورت نمی گیرد.

اما انتظارمی رود که مردم افغانستان در مرکز و ولایات به پاس ارجگذاری از شهدای راه استقلال وطن، با راه اندازی محافل از هفتهٔ شهید تجلیل و یادبود به عمل آورند.

روح همه شهداء شاد باد و راه شان پر رهرو

مسعود قهرمان ملی و ...

مسعود و ایران

در دوران مقاومت در برابر طالبان و القاعده، زمانی که مرکزیت ولایت بلخ هم سقوط کرده و فقط پنجشیر و بخش هایی از تخار و بدخشان در دست مسعود مانده بود، یکی از کشور هایی که مسعود را کمک می کرد، جمهوری ا سلامی ایران بود. کمک های ایران در این وقت حساس، برای جبهه بسیار مهم بود. ایران سلاح و امکانات را دراختیار مجاهدان می گذاشت.

ناصر مسوول مخابرهٔ احمد شاه مسعود می گوید: دریکی از روز ها که در خواجه بهاءالدین بودیم، از ایران تیلفون آمد. گفتم کیست؟ گفت: رئیس سپاه پاسداران ایران است و می خواهد با مسعود صحبت کند.

به آمرصاحب که در مجلس با شماری از مهمانان نشسته بود و دو سه نفر ایرانی هم بود، اطلاع دادم. گفت: بگو مصروف است. بعداً گپ می زنیم، مخابره را پاسخ دادم.

چند لحظه بعد باز زنگ آمد. باز اطلاع دادم و همان پاسخ را داد. بعد ازآن چندین بار تیلفون به صدا آمد و من جواب دادم. آمرصاحب هم صدای زنگ ها را می شنید. بالاخره دل تنگ شد وگفت: اوبچه کیست چه میگه بیار تو تیلفونه اینجه.

تیلفون را نزدیک آوردم. آمر صاحب گوشی را گرفت وگفت: می شنوم بفرمایین، صدای تیلفون را هم بلند کرد. درمجلس همه صدای طرف مقابل را می شنیدند.

طرف مقابل گفت: ما اطلاع گرفتیم در پسته های سالنگ دو سه نفر بیشتر از طالبان نیستند. خوب است حمله کنید و آن پسته ها را بگیرید.

آمر صاحب درحالی که بسیار عصبانی بود با خشونت گپ می زد گفت: از جان ای مردم آب نمیره، خون میره. وضعیت پسته های سالنگه ما ده اینجا هستیم نمی دانیم و تو از اونجا میدانی. مه از خود طرح و برنامه دارم و می دانم چکنم. دیگه هیچ وقت ای قسم تیلفون ها ره تکرار نکنین. و گوشی را به زمین گذاشت. همه حیران مانده بودند. آمرصاحب بسیار قهر بود و همچنان بدون این که چیزی بگوید از محفل برخاست و رفت. سکوت در مجلس حکمفرما شده بود.

بعد از رفتن آمر صاحب ایرانی ها ساعت ها با مرکز شان صحبت کردند تا وضعیت را عادی ساختند.

مسعود و جبهات مجاهدین

در این وقت به کمک های ایران سخت وابسته بودند. قطع آن بسیار سخت تمام می شد. اما مسعود کسی نبود که نیازمندی و یا مجبوریت سبب شود، آزادگی خود را معامله کند. آیا بایسته نیست چنین آزاده یی، برای همیش سردار، نماد و پیشوای آزادگان باشد. آری چنین است و باید چنین باشد.

در آن زمان اکمالات از طریق ازبکستان، حیاتی بود. قطع آن درحالی که همه راه های دیگر توسط طالبان بسته شده بود، به حکم خود کشی و فروپاشی جبهه بود. اما مسعود که توکل با خدا داشت، آن خواست ازبکستان را اهانت به خود و آزادگی خویش دانست و درهمان لحظه آماده شد بمیرد و نابود شود، اما آزادگی اش خلل دار نگردد.

جا دارد که چنین آ زاده یی، نماد آزادگی افغانستان و قهرمان جاودانه ملت ما باشد.

هفته نامهٔ

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکردند محققاً آنان را به راه خویش هدایت میکنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

● مجاهد می تواند مطالب را ویرایش کند.

● مطالب آمده مسترد نمی گردد.

● آرا واندیشه های مقالات غیر از سرمقاله لزوماً مبین آرا ومواضع جمعیت نیست.

شعار ما

رضای خداوند(ج) هدف ما

حضرت محمد(ص) رهبر ما

قرآن قانون ما

جهاد راه ما

شهادت در راه خدا از عالی ترین آرزوهای ماست

دور ششم – سال نهم – شمارهٔ بیستم ۱۵ سنبله ۱۳۸۹ ۲۷ رمضان المبارک ۱۴۳۱ - 6 september 2010

فراز هایی از چند نامهٔ شهید احمد شاه مسعود قهرمان ملی کشور به استاد برهان الدین ربانی رهبر جمعیت اسلامی افغانستان در دوران جهاد

برگرفته از کتاب (نامه هایی از مسعود بزرگ)

دانشمند معظم استاد صاحب، رهبر جمعیت اسلامی افغانستان

السلام علیکم!

از خداوند صحت کامل و موفقیت دارین تان را نیازمندم. از طرف ما لله الحمد خیریت بوده و برادران همه خدمت تان سلام و احترامات تقدیم میدارند.

کریم الله خان و انجنیر سید احمد خان مع الخیر به پنجشیر تشریف آورده و راجع به نظرات و هدایات تان صحبت کردند. در حصه باید توضیح بدهم که از لطف پروردگار کار ها مطابق نظرات شما تحت اجراء است و پیشرفت های سریعی در تنظیم و وحدت بخشیدن صفوف به عمل آمده است.

انشاالله به یقین شما را اطمینان داده می توانم که اگر توجه کنید و درخواست های مان را برآورده سازید، بعد از دو سه ماه جمعیت بزرگترین پایگاه را در داخل افغانستان خواهد داشت.

در حصهٔ وحدت داخل کشور کار ها جریان دارد و درکار ها به لطف پروردگار پیشرفت غیر منتظره ای صورت گرفته که بعداً به سمع تان خواهم رسانید.

۱۳۶۰/۵/۱۰

***

الف ـ از نگاه سازماندهی و تنظیم: از لطف پروردگار در زمینه به موفقیت هایی نایل شده ایم، مجاهدین، تحصیل کرده های مکتبی، علماء و عام مردم هر کدام در سازمان های مربوطه به خود تنظیم شده و همه مصروف فعالیت هستند.

ب ـ در ساحهٔ نظامی: در ساحهٔ نظامی مانند ایجاد قطعات متحرک ابتکار تازه کرده ایم که خیلی نتیجهٔ آن موثر و مثبت بود. برای هر قرارگاه قطعات ضربتی یی تشکیل دادیم که قطعات مذکور کارآئی خود را در اندراب و غیره جاها به خوبی نشان دادند. تربیهٔ افراد در رشته های تکتیک مخابره، استحکام و سلاح ثقیل در جریان است. قرارگاه های مان توسط مخابره های غنیمتی آر ـ ۱۰۵ همه در ارتباط بوده و ارتباطات مخابروی بین مرکز پنجشیر و ساحات جبل السراج، سالنگ، چاریکار، کاپیسا و استالف برقرار شده است.

نصب و توزیع مخابره های سیم دار و بی سیم در هر قرارگاه شروع شده است. حفر تونل ها جریان دارد و هر قرارگاه مصروف آمادگی اکمالاتی خود است.

ج ـ در ساحهٔ فرهنگی: مکاتب، مدرسه های علوم دینی شروع شده است. دروس به وجه احسنی جریان دارد. در جهت تقویهٔ اقتصاد جبهه، جمع آوری پول پنج فیصده روی دست است. و در نظر داریم با رسیدن برنامه های تازه در چندین معدن زمرد که قبلاً نتیجه داده کار را شروع کنیم. پلانی جهت أبیاری و نهرکشی سر دست داریم که انشاء الله به زودی شروع خواهد شد.

۱۳۶۲/۲/۳

***

دشمن پلان دارد جنگ را تا زمستان ادامه بدهد و در زمستان دست به تهاجم وسیع علیه ما بزند، بدین ترتیب ما با دو مشکل عمده مواجه هستیم:

۱ـ مسئله مهاجرین: در این صورت ما با بیش از یکصد هزار مهاجر چه باید بکنیم، بگذاریم از طریق دولت در مناطق خود جابجا شوند؟

و یا آنها را از کوه ها به سمت شمال و غیره مناطق پراگنده کنیم؟ در صورت اخیر مصرف مردم چطور خواهد شد؟

۲ـ مجاهدین: چون ممکن نیست در برابر قوایی که روس ها سوق می دهند، از تاکتیک و "اسلحه کیمیاوی" استفاده می کنند در سنگر های ثابت جنگید و از جانبی هم اقلیم و اراضی برای عملیات جنگ و گریز گروپ ها مساعد نیست. پس با مجاهدین خود که چندین هزار نفر است، چه کنیم؟

۱۳۶۳/۶/۱۰

***

پلان سال آینده

سه کار عمده شامل پلان سال آینده است:

۱ـ تنظیم و تقویه و تا حدی انکشاف پایگاه ها.

۲ـ تشکیل یک قوای نظامی تعلیم یافتهٔ مرکزی.

۳ـ ایجاد فضای صلح و اتحاد با سایر احزاب در رأس حزب اسلامی.

۱۳۶۳/۱۲/۲۹

***

کار برای انکشاف و تربیهٔ قطعات مرکزی که متشکل از برادران مجاهد، با سواد و چیز فهم مناطق و اقشار و اقوام مختلف جامعه است ادامه دارد. در قدمه اول در نظر است تا با تصفیه های متواتر ما یکصد نفر قوماندان مسلمان چیز فهم که حیثیت کادر را داشته باشند تربیت نماییم. فعلاً ما چهار قطعه که بیش از یکصد نفر می شوند آماده داریم و اخیراً قطعات مرکزی در حملهٔ دشمن به شدت، قدرت رزمی خود را به همگان نشان دادند که قابل تمجید است مگر با آنهم قسمی که لازم است افراد تربیهٔ همه جانبه نیافته اند و برای تکمیل یکصد نفر دلخواه و زحمت کش به فرصت ضرورت است.

۱۳۶۵/۴/۲۲

عید فرارسید، اما ...

فقیری

عید سعید فطر فرا می رسد. مسلمانان جهان به پیشواز یکی از دو عید بزرگ خویش می روند و به بارگاه الهی مراتب شکر و سپاس را به جا می آورند.

شکر از این که خداوند متعال آنان را امت برگزیده قرار داد و مورد رحمت در دنیا و آخرت.

از این که ماه مبارک رمضان وسیلهٔ پاکیزگی روحی و معنوی و آمرزش و مغفرت است، مقرر فرمود و به آنان در هر سال فرصت ویژه داد تا برای زدودن و پاک کردن گناهان و کسب رحمت و بخشایش به عبادت بپردازند و رضا و خشنودی او را به دست آورند.

در این ماه، بیشتر از هر وقت دیگر به کمک برادران و خواهران تهی دست و نادار خویش بشتابند و از نعمات خداوندی که نصیب آنان شده است، بهره ای هر چند کوچک به مساکین و فقرا بدهند و این راه دیگر است برای حصول رضای او و تقرب به درگاه او، حمد و سپاس خدای بزرگ و مهربان را که درهای بزرگ رحمت و بخشایش را به روی بندگان خویش گشوده است و به آنان فرصت داده است تا زندگی خود را طبق هدایات الهی و پیامبر بزگوارش سامان بدهند و با اعمال صالح و پسندیده و دنیای دیگر را به مراتب بهتر و نیکوتر از این دنیا، در انتظار بنشینند.

ما رمضان را پشت سر نهاده و به محاسبه نشسته ایم:

چه اندوخته هایی از این رمضان داریم و گراف طاعات و عبادات ما تا چه حد بالا رفته است؟

روح و روان و فکر و اندیشهٔ خویش را بیشتر از پیش پاکیزه و پالوده کرده ایم؟

چه تعداد از ما به فکر فقرا و مساکین افتاده و از آنان دستگیری کرده است؟

در ماه مبارک صیام، برای رسیدن به صلح و آشتی در کشور خویش و پایان جنگ و خونریزی، به صورت فردی و جمعی چه کار کرده ایم؟

هرگاه دامان خویش را از دستان پر و با برکت رمضان، از خیر و فضیلت و نیایش و رحمت، انباشته و با آن وداع کرده باشیم، خوشا و آفرین بر ما که در قطار بندگان صالح خدا قرار می گیریم و از آمرزیدگان شمرده خواهیم شد.

عید رمضان آمد و ماه رمضان رفت

صد شکر که این آمد و صد حیف که آن رفت

عید بر همگان فرخنده و مبارک باد!

آگهی

دفتر هفته نامهٔ مجاهد از بهارستان به چهارراه دهمزنگ، به استقامت سرک دارالامان، دست چپ، نرسیده به هوتل کابل شاهان، انتقال نموده است. خوانندگان عزیز مطلع باشند.

ادارهٔ هفته نامهٔ مجاهد